

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Δ

8 ΙΟΥΛΙΟΥ 1926

ΔΡΙΘ 27—28

ΑΙ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

Ἐν τῇ πράξει τῆς ὑπὸ τοῦ Πάπα Ρώμης ἰδρύσεως τοῦ νέου Τάγματος τῶν «Μοναχῶν τῆς Ἐνώσεως», περὶ οὗ λόγος ἐγένετο ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας», εὐρισκόμεθα πρὸ νέας, σοβαρωτέρας καὶ συστηματικωτέρας, ἢ αἱ προηγούμεναι, ἀσπειρας τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ μακραιωνος αὐτῆς πόθου, τῆς «ἐπαναγωγῆς» τῶν προβάτων τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν ποιμνὴν τοῦ ἐν Ρώμῃ «διαδόχου τοῦ Πέτρου».

Ἡ φιλοσοφία τοῦ διαδήματος τούτου τοῦ Ρωμαίου Ποντίφικος ἀποκαλύπτει δύο σπουδαῖα σημεῖα. Πρῶτον, ὅτι τὸ Βατικανὸν κατείδεν, ὅτι εἶνε ἀδύνατον πλέον νὰ ἐξακολουθῆ νὰ παραμένῃ ἀπλοῦς θεατῆς τῶν ἐνωτικῶν ζυμώσεων, αἵτινες τελοῦνται ἀνὰ σύμπαντα τὸν χριστιανικὸν κόσμον καὶ νὰ διατελῆ ἐν τῇ περιφῆμῳ «λαμπρῶ ἀπομονώσει». Καὶ δεύτερον, ὅτι καὶ ἐπισήμως πλέον διὰ τῆς πράξεώς του ταύτης ὁμολογεῖ, ὅτι ἐξαρτᾶ τὴν ἔνωσιν μόνον ἐκ τῆς μεθόδου τῆς δολιοτητος καὶ τῆς ἀπάτης.

Καὶ πράγματι. Ἄν καὶ πρὸ τοῦ τελευταίου μεγάλου πολέμου ἤρχισαν ἐκδηλούμεναι πολλαχόθεν τὸ μὲν συναίσθησις τῆς διασπάσεως τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον χριστιανῶν καὶ τῆς ἐκ ταύτης προκυπούσης διὰ τε τὴν ἀτομικὴν καὶ τὴν συνολικὴν ζωὴν τῆς ἀνθρωπότητος τεραστίως ζημίας, τὸ δὲ τάσις πρὸς ἐπαναφορὰν τῆς ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ ἐνὸς Ποιμένου ἐνότητος καὶ τοῦ ἐν αὐτῇ καὶ δι' αὐτῆς συντονισμοῦ καὶ τῆς ἐναρμονίσεως τοῦ διεσπασμένου χριστιανικοῦ δυναμισμού, ἢ συναίσθησις αὕτη ἐνισχύθη ἀσυγκρίτως περισσότερον μετὰ τὸν πόλεμον. Διότι αἱ ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίαι ὁμολόγησαν ἐν εἰλικρινεῖ συντριβῇ, ὅτι ἡ ἐκρηξίς τοῦ παγκοσμίου πολέμου θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ προληφθῆ, ἐὰν πρῶτον μὲν αἱ ἑκασταχοῦ

χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι εἶχον συναίσθησιν τῆς τεραστίας δυνάμεως τῶν, δευτερον δὲ ἐτέλουν πρὸς ἀλλήλας οὕτως ἠνωμένοι, ὥστε διὰ τῶν κοινῶν αὐτῶν ἐνεργῶν προσπαθειῶν νὰ ἀποτρέψωσι τὴν βλεθρίαν σύρραξιν τῶν Ἐθνῶν. Ὁ πόλεμος ἐξεργάγη, καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἐφρίξε πρὸ τῆς ἐπακολουθησάσης φθορᾶς κατὰ τε τὴν διάρκειαν αὐτοῦ καὶ μετὰ τὴν κατάπαυσιν τῶν ἐχθροπραξιῶν. Ἦτο δὲ φυσικὸν νὰ αἰσθανθῶσι τὴν φρίκην ταύτην ἰσχυροτέραν αἱ χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι. Καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς μετανοίας διὰ τὴν προπολεμικὴν των ἀδράνειαν, καὶ ὑπὸ τὸ βάρος τῆς εὐθύνης διὰ τὰ ἐκ τῆς συνεχιζομένης διασπάσεως κακὰ τοῦ μέλλοντος, ὅλον τὸν ζῆλόν των καταβάλλουσιν εἰς τὴν μελέτην τῶν τρόπων, καθ' οὓς εἶνε δυνατὸν νὰ συμπλησιασῶσι, νὰ γνωρίσωσι καὶ νὰ ἀγαπήσωσι ἀλλήλους οἱ λαοί, συναισθανόμεναι, ὅτι εἰς τὸ ἔργον τοῦτο τῆς ἀμοιβαίας συμπαθείας ὁ φυσικώτερος αὐτῆς παράγων εἶναι αὐταί, αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι, ἠνωμένοι ἐν τῷ ὀνόματι καὶ τῷ πνεύματι καὶ τῷ ἔργῳ τοῦ Χριστοῦ. Ἐντεῦθεν προέκυψεν ἡ παγκόσμιος ἐνωτικὴ κίνησις, ἐκδηλουμένη ἐν ἐφημερίσιν, ἐν περιοδικοῖς, ἐν συγγράμμασιν, ἐν συνεδρίοις, ἐν προσκυνηματικαῖς ἀποδημίαις καὶ ἐν παντὶ μέσῳ, τὸ ὅποτον θὰ ἠδύνατο νὰ συντελεσθῆ εἰς προαγωγὴν τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ ἔργου τῆς ἐνώσεως.

Πάσης ταύτης τῆς συμπαθεστάτης κινήσεως ἐτήρει ἑαυτὴν ἐν ἀγερῳχίᾳ μακρὰν ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία. Προσκαλουμένη μετὰ τοῦ προσήκοντος πρὸς πρεσβυγενῆ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν σεδασμοῦ νὰ προσθέσῃ καὶ αὐτὴ τὰς δυνάμεις τῆς εἰς τὴν κοινὴν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου προσπάθειαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνεφανίσθησαν ἠδελφωμένοι καὶ αἱ δυσμενέστατα πρὸς ἀλλήλας διακειμένοι χριστιανικαὶ ὁμολογίαι, ἀπέκρουσαν, ἐν τῇ πασιγνώστῳ ὑπερφροσύνῃ τῆς, πᾶσαν πρότασιν. Ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία φρονεῖ, ὅτι πᾶσαι τοῦ κόσμου αἱ συμφοραὶ προέρχονται ἐκ τοῦ ἐν τῇ πλάνῃ καὶ τῇ κακοδοξίᾳ κακοδαιμονούντος ἐξω-ρωμαϊκοῦ

χριστιανισμού, και ότι, κατ' ακολουθίαν, πανάκεια τῶν δεινῶν ἔσται ἡ ἔνωσις πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν μετὰ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῶν δογμάτων αὐτῆς καὶ τῆς ὑποταγῆς πάντων καὶ πασῶν, πρὸ παντός, εἰς τὸν Πάπαν τῆς Ρώμης.

Ἡ ὑπερφίαλος αὕτη μόνωσις οὐδαμῶς παρεκώλυσε τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον νὰ χωρήσῃ σταθερῶς πρὸς τὸ ἔργον του. Ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία ἤθελεν αὐτὴ νὰ δημιουργήσῃ κινήσιν ἐνωτικὴν, κινήσιν ἰδίαν, διὰ τῆς ἐπιβολῆς τῶν ἰδικῶν τῆς μεθόδου. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Προτεσταντισμὸς πάντοτε δι' αὐτὴν ἐφάνη ἀχάριστος ἔδαφος παρὰ πάσας τὰς εὐνοίας τῶν περὶ τὸν Ἄγγλον λόρδον Halifax εὐαρίθμων ἀγγλοκατολίκων, ἐξακολουθεῖ νὰ νομίζῃ ὅτι τὸ μόνον ἔδαφος, ἐν τῇ ὁποίᾳ δύναται ὑπ' αὐτῆς πρωτοβούλως νὰ καλλιεργηθῇ ἡ ἔνωσις εἶνε ἡ Ἑγγύς Ἀνατολὴ διὰ τῆς ἐσχάτως δοκιμασθείσης μεθόδου τῆς ἀπάτης καὶ τῆς δολιότητος, τῆς ἐκ διαμέτρου δῆλα δὴ ἀντιθέτου πρὸς τὴν μέθοδον τῆς εἰλικρινείας καὶ τῆς εὐθύτητος διὰ τῆς ὁποίας ἤρξαντο θαυμασίως συνεννοούμεναι πρὸς ἀλλήλας αἱ λοιπαὶ χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι.

Ἡ χρησιμοποίησις τῆς μεθόδου, ἣν εἰσηγεῖται τὸ Βατικανὸν ἐπισήμως πλέον πρὸς προσέλκυσιν τῆς κατὰ ἀνατολὰς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ τὴν ἰσχυροτέραν ἀναίρεσιν τῆς τόσοσιν τεθρυλλημένης «δυνάμεως» τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Δὲν πρόκειται περὶ τῆς ἰσχύος τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, ἐφ' ὅσον αὕτη ἐκδηλεῖται ἐν αὐτοῖς τοῖς κόλποις τοῦ Παπισμοῦ. Πρόκειται περὶ τῆς πολυτρόπου ἐκδηλώσεως τοῦ περιβοήτου δυναμισμού τοῦ Κατολικισμού διὰ τῶν ἔργων τοῦ προσηλυτισμοῦ τῶν ὀρθοδόξων λαῶν. Ἐπὶ αἰῶνας τώρα μύρια τάγματα πολυώνυμα καὶ ποικιλότροπα ἀκαταπονήτως μοχθοῦσι πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ἐνώσεως, παρεκτὸς δ' ὀλίγων τινῶν σποραδικῶν μεταστάσεων ἐκ τῆς ὀρθοδοξίας εἰς τὸν κατολικισμόν οὐδὲν τὸ σοβαρὸν κατώρθωσε τοσοῦτο πνεῦμα, τοσαύτη δραστηριότης, τοσοῦτος φανατισμὸς, τοσαύτη μεθοδικότης καὶ τοσαύτη—ἀνυπολόγιστος—δαπάνη. Τὸ τελευταῖον καταφύγιον τοῦ Παπισμοῦ εἶνε ἡ μέθοδος τῆς «Οὐνίας». Γνωρίζουσιν ἤδη οἱ ἀναγνώσται τὴν μέθοδον ταύτην: «Σὰς δεχόμεθα ὅπως εἰσθε, ὅπως ἔχετε καὶ εὕρισκεσθε ὑποχωροῦμεν εἰς ὅλα· κρατήσατε τὴν γλώσσάν σας, τὴν λειτουργίαν σας, πάντα τὰ λατρευτικὰ ἤθη καὶ ἔθιμά σας· μείνατε Ἕλληγες, Βούλγαροι, Σέρβοι, Τσέχοσλοβάκοι, Ρῶσοι· μὴ γίνεσθε λατῖνοι — ὅπως ἀπη-

τοῦμεν προηγουμένως — ἀρκεῖ νὰ ἀναγνωρίσητε τὸν Πάπαν καὶ νὰ ὑποταχθῆτε εἰς τὸ πρωτεῖόν του καὶ τὸ ἀλάθητόν του...». Ἄλλ' ἡ μέθοδος ἡ «οὐνιτικὴ» εἶνε ἡ ἰσχυροτέρα ἐνδειξις τῆς ἀδυναμίας οὗ Παπισμοῦ ἐν τῇ ἐργῶδει αὐτοῦ ἐνωτικῶ μόχθῳ. Διότι τὸ ἐγκαταλείπει τὴν μέθοδον τῆς πειθοῦς διὰ τῆς εἰλικρινείας, τῆς ἀπλότητος καὶ τῆς εὐθύτητος καὶ ἀντ' αὐτῆς χρησιμοποιοεῖ τὴν ὑπὸ τὴν ὁμοιότητα τῆς ἱερατικῆς ἀμφιέσεως καὶ ἐξωτερικῆς παραστάσεως καὶ τοῦ καθ' ὄλου ἱερουργικοῦ κρυπτομένην δολιότητα πρὸς κέρδος προσηλυτιστικῶν δι' ἐξαπατήσεως τι ἄλλο εἶνε, ἢ ἑλληειψίς ἐσωτερικῆς δυνάμεως, ἀλλὰ μὴν καὶ ὑστέρημα ἀγάπης καὶ πνεύματος Χριστοῦ καὶ προῖόν. διαθέσεως ἐπιφύγου;

Ἀλλὰ βεβαιοῦμεν τὴν Α. Ἀγιότητα, ὅτι μάταιαι καὶ αὐθις θ' ἀποδειχθῶσι καὶ αἱ νέαι ἀπόπειραι καὶ εἰκὴ θὰ καταδαπανηθῶσι πάλιν τοσαῦται δυνάμεις. Διότι παρεκτὸς τῆς εἰλικρινείας καὶ εὐθύτητος, ἀπαιτοῦνται καὶ ἄλλαι προϋποθέσεις πρὸ ἐπίτευξιν τῆς μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν Ρωμαϊκῆς καὶ Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου ἐνώσεως. Τὸ «Irenikon» δὲν ἀρκεῖ, καὶ ἐν ἡ ἔτι περιπτώσει ἦτο ἀπηλλαγμένον τῆς δορᾶς τοῦ προβάτου. Τὰς Ἐκκλησίας ταύτας χωρίζουσι σπουδαῖαι δογματικαὶ διαφοραί, ἄνευ τῆς ἄρσεως τῶν ὁποίων εἰς κενὸν τρέχει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης. Οὐδεὶς περισσότερον τῆς ἐν Ἀνατολῇ Ἐκκλησίας θλίβεται διὰ τὴν παρατεινομένην ἔτι ἐκκλησιαστικὴν μεταξὺ Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς διάσπασιν, ἀλλὰ καὶ σύνοιδεν, ἐξ ἄλλου, ὅτι οὐχὶ αὕτη ἐγένετο αὐτῆς παραίτιος, οὐχὶ αὕτη ἠλλοίωσε τῆς πίστεως τὸ Σύμβολον, οὐχὶ αὕτη ἐθέσπισε τὰ πρωτεῖα καὶ τὰ ἀλάθητα, οὐχὶ δ' αὕτη ἐπέθηκεν ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας ὡς κεφαλὴν τὸν Πάπαν ἀντ' τοῦ Χριστοῦ. Ἄνευ τῆς ἄρσεως τῆς θεμελιώδους ἀντιθέσεως πρὸς τὴν ὀρθόδοξον παράδοσιν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ἄνευ τῆς ἄρσεως τῶν νοθειῶν τῆς ὀρθῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ἐξαλείψεως τῆς σκωρίας, ἣν ἐπὶ τοῦ σιδήρου τῆς ἀνοθεύτου ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας ἐπεσώρευσε ὁ ἴος τῆς ρωμαϊκῆς καινοτομομανίας, ἡ διωκομένη ἐνωσις διαρκῶς θὰ φεύγῃ πρὸ τῶν τεινουσῶν νὰ συλλάβωσιν αὐτὴν χειρῶν, εἴτε τῶν ἐκ Ρώμης, εἴτε τῶν ἐξ Ἀνατολῆς. Διότι καλῶς, πάντως, γινώσκει τὸ Βατικανόν, ὅτι ἡ ἔνωσις δὲν συνίσταται, οὐδὲ πρέπει νὰ συνίσταται, εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἀπλὴν «προσθήκην», ἀλλ' εἰς τὴν ἐσωτερικὴν, τὴν ψυχικὴν, τὴν ἰδεολογικὴν, τὴν δογματικὴν καὶ ἠθικὴν ἀναχώνουσιν ἐν τῇ

ὀρθοδόξῳ ἀληθείᾳ, τῇ ἀληθείᾳ τῆς ἐν τῇ χριστο-
 δμήτῳ Ἐκκλησίᾳ ἐμπειστευμένης ὑπὸ τοῦ θεοῦ
 αὐτῆς Ἰδρυτοῦ ἀνοθεύτου παρακαταθήκης. Ἐνωσις
 δὲν εἶνε ἢ διὰ τοῦ ράσου, τοῦ καλυμαυχίου ἢ τῆς
 κόμης ἢ τῆς λειτουργικῆς πράξεως ἐξαπάτησις τῶν
 ἀπλουστέρων καὶ προσέλκυσις γυναικαρίων καὶ παι-
 δίων εἰς τὸ ποίμνιον τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ὅσον-
 δήποτε καὶ πολλὰ ἢ ὀλίγα ἐλκύονται πρόβατα καὶ
 ὁσαυδήποτε πολιτικά καὶ ἄλλα μέσα ἀνερματίστων καὶ
 ἀσυνειδήτων συνεργῶν καὶ ἂν χρησιμοποιοῦσιν οἱ ἕκα-
 σταχοῦ κατεσταμένοι ἀρχιπατεῶνες μιτροφόροι οὖντι-
 ται. Ἐνωσις εἶνε ἢ ἐν τῇ δυνάμει τῆς ἀληθείας σύμ-
 πτωσις τῶν ψυχῶν καὶ τῶν συνειδήσεων τῶν Ἐκκλη-
 σίων ὁλοκλήρων. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἐπιπροσδοῦσιν αἰ-
 νοθεῖται τοῦ Συμβόλου, τὰ παπικὰ πρωτεῖα καὶ αἱ μέ-
 θοδοι τῶν «Irenikon», ἢ ἔνωσις θὰ εἶνε ἀνέφικτος,
 καὶ τοῦτο ἐξ ὑπαιτιότητος αὐτῶν τῶν ὑπὲρ τῆς ἐνώ-
 σεως κοπτομένων καὶ πρὸς θλίψιν εἰλικρινῆ τῆς κατὰ
 Ἄνατολᾶς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΑΠ. ΠΑΥΛΟΥ

Ψυχολογημένη ἀπολύτως καὶ σύμφωνος πλήρως
 πρὸς τὴν ἱστορίαν καὶ τὰς θερησκευτικὰς μας παραδό-
 σεις ἢ πρωτοβουλία τοῦ Μακαριωτάτου, ὅπως ψάλλ-
 ληται πανηγυρικῶς ἐσπερινὸς ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ Ἀ-
 ρεῖου Πάγου εἰς ἀνάμνησιν τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἀπο-
 στόλου Παύλου Ἡ ἑορτὴ τοῦ οὐρανοβάμονος Ἀπο-
 στόλου τῶν Ἐθνῶν, τοῦ δευτέρου τούτου θεμελιωτοῦ
 τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἀπαρατήρητος σχεδὸν
 παρήχρητο εἰς τὰς Ἀθήνας. Μ' ὅλα ταῦτα ἐν Ἀθή-
 ναις οὗτος φθάσας καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀρεῖου Πάγου εὐρε-
 θεὶς πρὸ τῶν σοφῶν καὶ βαθυνύμων Ἀθηναίων,
 πεπνυμένα τῶν ὁποίων διδάγματα ἀπὸ τῶν περὶ τὸν
 τῆς γῆς συνέθετον, ἵνα ἐνωτισθῶσιν, ἐξίχθη εἰς τὸ ἀ-
 κρότατον τῆς χριστιανικῆς φιλοσοφίας καὶ τοῦ ὁγιῶς
 θερησκευτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ σημεῖον. Ἐκεῖ ἐβρόντησε
 τὸ ἰσχυρότατον καὶ μᾶλλον ἐμπνευσμένον χριστιαν-
 κὸν κήρυγμα τὸ καταρρίψαν τὰς ἐθνικὰς προλήψεις
 καὶ θέσαν τέρμα εἰς τὴν ἄγονον καὶ ξηρὰν εἰδωλολα-
 τρείαν. Ἐκεῖ συνετελέσθη ἡ κοσμοσωτήριος καὶ με-
 γαλειώδης εἰς ἀποτελέσματα ἐκπολιτιστικὰ παγκόσμια
 συναδέλφωσις Χριστιανισμοῦ καὶ Ἑλληνισμοῦ. Ἐκεῖ
 ἀντήχησεν ἡ πρώτη φιλοσοφικὴ διατύπωσις τῆς παν-
 ταχοῦ παρουσίας καὶ τῆς πνευματικότητος τοῦ Ἀπο-
 λύτου ὄντος, τοῦ Θεοῦ τῆς Χριστιανωσύνης. Ἐκεῖ
 ὁ Παῦλος παρουσιάσθη ἐν ὅλῃ τῇ ἐπιβλητικότητι
 καὶ τῷ πανσθενουργῷ του μεγαλείῳ, ὅπερ σιγὴν καὶ

σεβασμὸν καὶ σκέψεις βαθείας ἐπέβαλεν εἰς τοὺς
 κατὰ κόσμον φιλοσοφούντας τὸν ἄγνωστον δὲ Θεὸν
 περιέποντας καὶ λατρεύοντας φιλοπεριεργούς Ἀθη-
 ναίους. Καὶ γεγονὸς τοιοῦτον, ὅπερ ἀπετέλεσε σταθ-
 μὸν ἐπιφανῆ εἰς τὴν ἱστορίαν, ὄχι μόνον τοῦ Χρι-
 στιανισμοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑλλάδος ὁλοκλήρου, ἔδει
 νὰ ἐξαιρήται καὶ νὰ πανηγυρίζηται ἀναλόγως. Ἐορ-
 ται περίλαμπροι καὶ παρατάξεις ἐκκλησιαστικαὶ καὶ
 προσέλευσις εἰς ταύτας ἀπάντων τῶν ἐπισήμων καὶ
 ἀνεπισήμων ἔδει νὰ γίνωνται πρὸς ἕξαρσιν γεγονότος
 ἐκκλησιαστικοῦ τεραστίου σχόντος ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ
 βίου τῆς Ἑλλάδος, γεγονότος χρησιμεύσαντος ὡς ἀ-
 φητηρίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξεπορεύθη ὁλόκληρος ὁ
 μετὰ ταῦτα χριστιανικὸς ἡμῶν πολιτισμὸς καὶ ὡς ἐστία,
 περὶ τὴν ὁποίαν συνεγκεντρώθησαν παραδόσεις, θρυ-
 λλοι, μακαρίων ἱστορία. Καὶ καθ' ὃν χρόνον ἐγένοντο
 ἀπόπειραι πρὸς ἀναβίωσιν ἀρχαίων ἐθνικῶν ἑορτῶν,
 ἑλληνικῶν μὲν, πλὴν οὐδεμίαν δυναμένων νὰ ἔχωσι
 σχέσιν μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος
 καὶ τῆς καινῆς κτίσεως τὴν ὁποίαν ὁ Χριστιανισμὸς
 ἐδημιούργησε, κατὰ μείζονα λόγον θὰ ἔπρεπε νὰ ὁρ-
 γανῶνται ἑορταὶ ἐτήσιαι λαμπρόταται καὶ νὰ γίνωνται
 σχετικὰ διδασκαλίαι ἀφορῶσαι τὴν εἰς Χριστὸν ἐπι-
 στροφὴν τῶν πρώτων Ἀθηναίων διὰ τοῦ θεσπεσίου
 κηρύγματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐπὶ τοῦ λόφου
 τοῦ Ἀρεῖου Πάγου. Τοιαύτη ἐπέτειος ἔχει ὅλα τὰ δι-
 καιώματα καὶ πάντα λόγον νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ καθι-
 ερωθῇ. Θὰ ἦτο ἡ ἐπέτειος τοῦ ἐκχριστιανισμοῦ τῶν
 Ἀθηνῶν καὶ τῆς σιμμαχίας δύο πολιτισμῶν χρι-
 στιανικοῦ καὶ ἑλληνικοῦ, περὶ τῆς ὁποίας τοσαῦτα
 ἔγραψεν ἡ ἱστορία τῶν Ἐθνῶν τῆς ὑψηλίου καὶ δὴ
 ἡ ἡμετέρα, καὶ χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἀνετράπησαν
 δεισιδαιμονίαι, ἐξηφανίσθη βαρβαρότης, ἐξημερώθη-
 σαν ἦθη λαῶν ἀγρίων καὶ ἐπεκράτησεν ὀριστικῶς ὁ
 νεώτερος πολιτισμὸς.

Τοιοῦτος ἑορτασμὸς θὰ παρεῖχεν εὐκαιρίαν μοναδι-
 κὴν νὰ μελετηθῇ λιπαρῶς ὁ βίος καὶ ἡ σταδιοδρομία
 τοῦ κολοσσοῦ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας Ἀποστό-
 λου Παύλου ὑπὸ τῆς συγχρόνου γενεᾶς, ἥτις μετὰ τό-
 σης δίψης καὶ ἀκατασχέτου προθυμίας ἀπορροφᾷ
 πᾶν ὅ,τι συντελεῖ εἰς τὴν ἠθικὴν ἀποσύνθεσιν καὶ τὴν
 κοινωνικὴν διάλυσιν. Θὰ ἐλάμβανον ἀφορμὴν οἱ ἡ-
 μέτεροι διανοούμενοι νὰ ἐμβαθύνωσιν εἰς τὰς ὠραιο-
 τάτας ἐπιστολᾶς τοῦ Ἀποστόλου, τὰς ἀποτελούσας
 ἐντρυφήμα μοναδικῶν ὄλων τῶν ἐποχῶν καὶ τῶν αἰ-
 ῶνων καὶ νὰ ἐκθέσωσι πρὸς μεγίστην ὠφέλειαν καὶ
 ἀνυπολόγιστον ἠθικὴν οἰκοδομὴν καὶ τόνωσιν ψυχι-
 κὴν τὴν κοσμοθεωρίαν καὶ τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς τοῦ
 χριστιανισμοῦ, ἀντιπρόσωπος τῶν ὁποίων σπουδαιό-

τατος, μετά τὸν θεῖον Ἰδρυτὴν τῆς πίστεως ἡμῶν, παρορυσιάζεται ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς κονίστρας ὁ θεῖος Παῦλος.

Ὁ Τύπος ἰδιαζόντως, ὁ μέγας οὗτος ὁδηγὸς καὶ ῥυθμιστὴς τῆς κοινῆς γνώμης, ὀφείλει νὰ ἐνισχύσῃ τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ Μακαριωτάτου, τὴν ἀπὸ πέρυσιν καθιερώσασαν τὸν πανηγυρικὸν ἑορτασμὸν τῆς ἐπέτειου τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐν Ἀθήναις. Ἀλλὰ καὶ πᾶσα ὀργάνωσις καὶ πᾶσα δύναμις κοινωνικῆ ἐνδιαφερομένη διὰ τὴν ψυχικὴν υἰεῖαν τῆς νεολαίας τῆς Ἑλλάδος ἔχει καθήκον νὰ υποστηρίξῃ τὴν χειρονομίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν, ἵνα τὸ ἐπιὸν ἔτος ἡ ἐπέτειος τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἑορτασθῇ καὶ πανηγυρισθῇ πραγματικῶς μετὰ πάσης ἐπισημότητος καὶ ἐκκλησιαστικῆς παρατάξεως, κατ' ἔτος δὲ ἀποτελῇ τὴν λαμπροτέραν, τὴν ὠραιότεραν, τὴν δημοφιλεστέραν καὶ ἐπισημοτέραν ἑορτὴν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀρχιμ. ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

ΓΟΥΡΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓ. ΠΟΛΕΩΣ ΠΟΥΛΚΑΡΠΟΥ (Συνοδίου)

ΟΜΙΛΙΑ

ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
ΕΠΙ Τῆς ΕΟΡΤῆς ΤῶΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

Καὶ πάλιν, ἀγαπητοὶ ἀκροαταί, καὶ πάλιν, τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο συνήλθομεν εὐλαβῶς ἐπὶ τοῦ καθαγιασθέντος τούτου τόπου, ὅπως ἑορτάσωμεν καὶ πανηγυρίσωμεν τὴν μνήμην τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν καὶ Οὐρανοβάμονος Παύλου. Καὶ πάλιν, κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, συνήλθομεν εὐλαβῶς, ὅπως τιμῶμεν διὰ τῶν ὑψηλῶν ὕμων τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας τοὺς ἥρωας καὶ μάρτυρας τῆς «καινῆς διδαχῆς» καὶ χριστιανικῆς πίστεως, ἧτις ἀνεκαίνισε μὲν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ὠδήγησεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας, ἀνύψωσε δὲ καὶ ἔσωσε τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων. Οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶνε οἱ δώδεκα πολυχεύμονες ποταμοί, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐξεχύθησαν τὰ καθαρὰ καὶ ζωηφόρα νάματα τῆς ἀληθοῦς γνώσεως καὶ σωτηρίας· εἶνε οἱ δώδεκα στύλοι τῆς θεοτεύκτου οἰκοδομῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἧς ἀκρογωνιαίος λίθος εἶνε ὁ Χριστός, ὅστις ἔπαθε τὸν ἀτιμωτικὸν θάνατον διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἄς ἐξετάσωμεν σήμερον συντόμως τὴν σημασίαν τῆς ἑορταζομένης ἑορτῆς.

.

Μάτην, ἀγαπητοί, ὁ ἀρχαῖος κόσμος ἐξήτει τὴν

ἀλήθειαν· μάτην καὶ αὐτὴ ἡ ἀρχαία Ἑλλὰς προσπίπτουσα πρὸ τῶν εἰδώλων ἐξήτει τὴν σωτηρίαν· μάτην οἱ φιλόσοφοι ἐν ταῖς χουσαῖς καὶ ἰσοτεφάνοις Ἀθήναις «ἐξήτουν τὸν Κύριον, εἰ ἄρα γε ψηλαφήσειαν αὐτὸν καὶ εὔροιεν». Οἱ μὲν θεοὶ ἐσιώπων διότι «τὰ εἰδῶλα τῶν ἐθνῶν ἀργύριον καὶ χρυσίον, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων», οἱ δὲ φιλόσοφοι ἀπεκρίνοντο ἄλλα ἀντ' ἄλλων καὶ ἐρρίπτοντο εἰς τὸν πανθεισμὸν ἢ τὴν ἄρησιν. Ὁ ἀληθὴς Θεὸς ἦτο καὶ παρέμεινεν ἄγνωστος· ἡ καρδία τῶν ἀνθρώπων ἐξῆ μακρὰν αὐτοῦ· ἡ ἀνθρωπότης εὗρισκετο ἐν τῇ Ἰοφερεῖ πλάνῃ. Οὗτω δὲ «εἰδῶλα μὲν πανταχοῦ, Θεὸς δὲ ἐν αὐτοῖς οὐδαμοῦ», κατὰ τὴν ἔκφρασιν Βασιλείου τοῦ Σελευκείας. Οἱ ναοὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἦσαν ναοὶ τοῦ ὄρατου, τὸ ὁποῖον σαγηνεύει, ἀλλὰ δὲν εἴδει καὶ δὲν ἀναγεννᾷ τὴν καρδίαν. Ἄλλ' ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις ἐπεφάνη καὶ ἡ ἀλήθεια ἐπέλαμψεν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ ἡ σωτηρία ἐγένετο διὰ τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν ὁποῖον ἐκήρυξαν οἱ Προφῆται καὶ ἀσαφῶς προεἶδεν ἡ ἐθνικὴ Ἑλλὰς. Καὶ ἔρχονται οἱ Ἀπόστολοι, ἀσθενεῖς κατὰ ἀνθρώπον καὶ μικροί, διὰ νὰ κηρύνουν τὰ πυργώματα τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ δόλου· ἔρχονται, ἀγροῦματοι καὶ ἰδιῶται, διὰ νὰ ἀνεγείρουν νέον κόσμον καὶ νὰ διδάξουν νέας ἀληθείας, νὰ καταγγείλουν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὡς Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν πάντων. «Καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία· οὐδὲ γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ διδομένον ἐν ἀνθρώποις, ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πράξ. Δ', 12). Οἱ δώδεκα οὗτοι Ἀπόστολοι κατέκτησαν τὸν κόσμον ἠθικῶς ἀνευ ὅπλων καὶ ὑλικῆς δυνάμεως καὶ ἄλλος ἄλλα ἔθνη καὶ χώρας ἐφώτισε καὶ ἐδίδαξε καὶ ἐκαλλιέργησεν. Ὁ δὲ Ἀπόστολος Παῦλος, ὡς ἀστραπὴ ταχεῖα, διέδραμε πόλεις καὶ χώρας τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης διδάσκων, φωτίζων, σφίζων. Ἦλθε κατεῖς τὴν κυρίως Ἑλλάδα καὶ δὴ εἰς τὴν κατείδωλον πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, ἧς ἐγένετο ἡ Ἑλλὰς τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ ἐστία τῶν φώτων καὶ ἡ πατρις τῆς φιλοσοφίας. Ἦλθε καὶ διδάσκει ἐν τῇ συναγωγῇ καὶ τῇ ἀγορᾷ «τὸν Ἰησοῦν Χριστόν καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον». Βεβαίως ὑπῆρχον καὶ τότε ἐν Ἀθήναις οἱ μεγάλως καυχόμενοι ἐπὶ σοφίᾳ καὶ δυνάμει λόγου καὶ χλευάζοντες τὴν μαρτίαν τοῦ κηρύγματος τοῦ Σταυροῦ· ὑπῆρχον Ἐπικούρειοι καὶ Στωϊκοί, ὡς καὶ ἀδιάφοροι ἢ κενόσπουδοι, ἀλλ' ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, πλήρης πίστεως καὶ δυνάμεως, ἐδίδασκε, συνήρπαζε, προσεἴλκυνεν εἰς τὴν ἀλήθειαν τῆς χριστιανικῆς πίστεως, διότι «τὸ μαρὸν τοῦ Θεοῦ σφώτερον τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ καὶ τὸ ἀσθενὲς τοῦ Θεοῦ ἰσχυρότερον τῶν ἀν-

θρώπων ἐστὶ (Α' Κορινθ. α'. 25). Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι «ἐπιλαβόμενοι αὐτοῦ ἐπὶ τὸν Ἄρειον Πάγον ἡγάγον», ὅπου ἀπεδίδετο δικαίως ἢ δικαιοσύνη καὶ ἐξητάζοντο πάντα τ' ἀφορῶντα εἰς τὴν θρησκείαν καὶ τὰ ἦθη ὑπὸ τῶν σοφῶν καὶ ἀδεκάστον ἐκείνων δικαστῶν. Οὕτω παρίσταται ὁ μικρὸς ἐνώπιον τῶν μεγάλων· ὁ ἀσθενὴς ἐνώπιον τῶν ἰσχυρῶν· ὁ ἀγράμματος ἐνώπιον τῶν σοφῶν. Ἄλλὰ δυνατὸς ἐν Κυρίῳ ἠρξάτο τῆς «καινῆς διδαχῆς» καὶ ἐψηγορεῖ τὴν ἐψηγμένην διδασκαλίαν ἐνώπιον τῶν Ἀθηναίων καὶ καταγγέλλει τὸν «Ἄγνωστον», ὃν ἀγνοοῦντες, ἐλάτρευον.

Ὁ Θεὸς, λέγει, αἰώνιος καὶ ἀνεκδήξ, ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ δὲν κατοικεῖ ἐν χειροποιήτοις Ναοῖς, οὐδὲ θεραπεύεται ὑπὸ χειρῶν ἀνθρώπων. Αὐτὸς δίδει εἰς πάντα ζῶην. Πάντα τὰ ἔθνη ἐποίησεν ἕξ ἑνὸς αἵματος διὰ νὰ κατοικοῦν εἰς ὠρισμένας ὁροθεσίας. Πάντες λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι πάντων τῶν ἐθνῶν εἶνε ἴσοι καὶ ἔχουν τὸν αὐτὸν προορισμόν, διότι δὲν εἶνε δημιουργήματα τῆς ἕλης· εἶνε δημιουργήματα αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, πρὸς ὃν ἐξομοιοῦνται διὰ τῆς ἀρετῆς· «Τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν». Ὁ Θεὸς οὗτος παραγγέλλει μετάνοιαν τοῖς ἀνθρώποις, διότι θὰ κρίνῃ «τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ», ἐν τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ, ὅστις ἔπαθε καὶ ἀνέστη ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ ἐξωποίησε τοὺς ἀνθρώπους. Ὁμίλησε καὶ τὸ κήρυγμα τοῦτο, ὡς βροντῆ, καταπλήττει τοὺς σοφούς· σαγηνεύει τὰς ψυχὰς· διαλύει τὰ νέφη τῆς πλάνης καὶ ἀνυψώνει τὰ πνεύματα εἰς τοὺς οὐρανοὺς· Αὐτὸς ὁ πρόεδρος τοῦ Ἄρειου Πάγου Διονύσιος, φιλόσοφος ἀληθῆς, φωτίζεται καὶ ἀδιστακτικῶς πιστεύει εἰς τὴν «καινὴν διδαχὴν»· γίνεται πρῶτος ἐπίσκοπος τῶν Ἀθηνῶν καὶ νέος ἀπόστολος τῆς νέας θρησκείας τοῦ φωτὸς καὶ τῆς ἀληθείας.

Ἡ ἐπὶ τοῦ τόπου τούτου, τοῦ Ἄρειου Πάγου, θαυμασία ὄντως δημηγορία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, θαυμασία εἰς ὕψος ἰδεῶν καὶ ὕψους Ἑλληνικὰς ἀρχάς, εἶνε ἐξόχου σημασίας διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ Ἑλλάς τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας καὶ τοῦ ὠραίου ἐνικήθη καὶ ὑπετάχθη ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ Σταυροῦ. Οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου ἤρξαντο νὰ καταπίπτουν καὶ τὰ μὲν εἰδῶλα καὶ ἀγάλματα ἔθεωροῦντο τοῦ λοιποῦ, ὡς ἔργα ἀμίμητα καὶ πάντοτε νεάζοντα τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης καὶ μεγαλοφυΐας, ἡ δὲ θρησκεία τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ ἀγαθοῦ ἀνυψώθη καὶ ἐνίκησε καὶ ἐθρυσάμβευσε. Τὸ δὲ σπουδαιότατον, ἡ Ἑλλάς ἐτάχθη εἰς τὴν ὑψηροσίαν τῆς «καινῆς διδαχῆς», τὴν ὁποίαν ἐκήρυξεν ὁ μεγαλορρημῶν Ἀπόστολος. Ναί· ἡ Ἑλλάς, ὡς ἄλλος Ἀπόστολος, εἰργάσθη καὶ διέδωκε τὴν πολύφωτον ἀλή

θειαν μὲ τὴν ὠραίαν αὐτῆς γλῶσσαν καὶ σκέψιν καὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ μαρτυρικὰ αὐτῆς αἵματα. Ἀληθῶς μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα ἐσαγηνεύθησαν εἰς τὴν σωτήριον σαγήνην τῆς χριστιανικῆς πίστεως, διαλάμπει, ὡς φωτοβόλος ἀδάμας, ἡ Ἑλλάς «ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν θανάτοις πολλάκις», «διότι ἠγάπησε πολὺ» καὶ ἐπίστευσε θερμῶς εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ Θεόν, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ οὐδὲν ἠδύνατο νὰ χωρῆσιν οἷτε «θλίψις, ἢ στενοχωρία, ἢ διωγμός, ἢ λιμός, ἢ γυμνότης, ἢ κίνδυνος, ἢ μάχαιρα», οὔτε ἄλλο τι τῶν δεινῶν. Καὶ τίς δύναται νὰ παραστήσῃ ὅσα ὑπέμεινεν ἡ Ἑλλάς ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ἀληθείας; Ἐν γένει εἰπεῖν Ἑλλάς καὶ Χριστιανισμός, Ἑλλάς καὶ Ὀρθοδοξία, συνεταυτίσθησαν καὶ ἁρμονικῶς εἰργάσθησαν εἰς τὴν ἀνακαίνισιν τῆς ἀνθρωπότητος, εἰς τὴν σωτηρίαν αὐτῆς καὶ πρόοδον.

Ἀγαπητοί. Ὁ σοφὸς Ἀρεοπαγίτης Διονύσιος, ἀντιπρόσωπος τῆς ἀρχαίας σοφίας καὶ δικαιοσύνης, φωτισθεὶς ὑπὸ τῆς θείας χάριτος, ἐγνώρισε καὶ ἐπίστευσε, ὅτι ἐν τῇ μορῇ τοῦ κηρύγματος τοῦ Σταυροῦ εἶνε ἡ ἀληθῆς σοφία καὶ γνῶσις· ἡ τιμὴ καὶ δόξα τοῦ ἀνθρώπου· ἡ σωτηρία τοῦ καταρρέοντος τότε Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Ἄλλ' ἡμεῖς οἱ νεώτεροι Ἀθηναῖοι καὶ Ἕλληνες; Ἀπομακρυνόμεθα ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ ὑψώνομεν τὰ νέα εἰδῶλα τῶν παθῶν ἐνώπιον τῶν ὁποίων κλίνομεν τὸ γόνυ. Καὶ εἶνε «κατείδωλος» ἡ πόλις καὶ πᾶσα ἡ Ἑλλάς, διότι πανταχοῦ εἰσήλασεν ἡ θρησκευτικὴ ἀδιαφορία καὶ ἁμαρτία καί, ὡς ποτε οἱ Ἰουδαῖοι εἰς τὸν Ἄαρῶν, λέγομεν καὶ ἡμεῖς «ποίησον ἡμῖν θεοὺς, οἱ προπορεύονται ἡμῶν». Ἄλλὰ μὴ ἀπατώμεθα· ὁ Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται· τὰ ἄκαρπα δένδρα ἐκκόπτονται καὶ ρίπτονται εἰς τὸ πῦρ καὶ οἱ ἄνθρωποι, ἀσεβεῖς ἢ ἁμαρτωλοὶ, καὶ αἱ κοινωνίαι πίπτουν καὶ συντρίβονται καὶ ἐξαφανίζονται, διότι ὁ Θεὸς εἶνε ἀγάπη καὶ ἀγαθότης, ἀλλὰ καὶ δικαιοσύνη καὶ δικαιοσύνας ἀγαπᾷ. Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς βροντοφωνεῖ πάντοτε διὰ τοῦ Ἐθαγγελίου καὶ διὰ τῶν παθημάτων καὶ τιμωριῶν «παραγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι πανταχοῦ μετανοεῖν» καὶ ἐπιστρέφειν εἰς Θεόν. Ποῖα δὲ εἶνε ἡ ἀληθῆς μετάνοια; ἡ ἀληθῆς μετάνοια εἶνε ἀποχὴ ἀπὸ τῶν ἔργων τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀποστροφή ἀνακαίνισις τῶν καρδιῶν μας καὶ ἔργα ἀγάπης καὶ δικαιοσύνης. Εἴθε δὲ ὁ Κύριος, διὰ τῶν εὐχῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων, φωτίσοι πάντας καὶ ἐνισχύσοι ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς ἀρετῆς πρὸς δόξαν Αὐτοῦ καὶ πρόοδον τῆς φίλης πατριδος. Γένετο.

ΟΜΙΛΗΤΙΚΑ

5.—Ἐνότης τοῦ κηρύγματος.—Τὸ κήρυγμα εἰς τὴν ἐνορίαν πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς ἓν ὅλον καὶ νὰ μὴ ἀποτελῆται ἐκ λόγων διεσπασμένων καὶ μετεώρων. Τὸ κήρυγμα δέον νὰ εἶναι «μία» ἐνέργεια συνεχῆς, ἐν τοῖς πολλοῖς δὲ καὶ ἀλλεπαλλήλοις λόγοις νὰ μὴ ὑπάρχη παρὰ εἰς καὶ μόνος παρατεταμένος λόγος. Δὲν πρέπει νὰ παρέχη ἡ τύχη τὸ ἐκάστοτε κηρυττόμενον θέμα.—Τοῦτο ὀφείλει νὰ συμβαίνει καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ ἱεροκήρυξ δὲν ἀκολουθεῖ συστηματοποιηθεῖσαν καὶ προδιαγραφεῖσαν κατάταξιν ὕλης, ἢ σειρὰν ὁμιλιῶν ἐπὶ τινος βιβλίου τῆς Γραφῆς. Ὁ ψυχολόγος ἱεροκήρυξ καὶ ἀληθῆς ποιμὴν θὰ εὔρη τὴν προσήκουσαν πορείαν τοῦ κηρύγματος ἐκ τῶν παρατηρήσεών του καὶ τῆς πείρας του.—Πρὸς τοῦτο πρέπει ἡ ἐνορία νὰ εἶναι ἐπίσης ἐνώπιον ἡμῶν ἓν ὅλον, μία ἐνότης. Καὶ εἶναι τοιαύτη διὰ τὸν γνωρίζοντα νὰ παρατηρῆ αὐτήν. Ἡ ἐνορία ἔχει «μίαν» ζωὴν, ἣς ἀκολουθοῦμεν τὰς φάσεις. Ἡ ζωὴ αὕτη δέχεται ἐκ τοῦ ποιμαντικοῦ ὑπουργήματος ἀνάπτυξιν τινα, ἀλλὰ καὶ ἡ ζωὴ αὕτη ἐπιβάλλει νὰ τροποποιῶμεν ἐκάστοτε προσαρμοστικῶς τὸ κήρυγμα ἡμῶν. Μεταξὺ ποιμένος καὶ ποιμνίου πρέπει νὰ ὑπάρχη βίος κοινὸς καὶ ἀμοιβαίως αἰσθητός. —Ἐν ἐνορίᾳ, ὅπου ὁμιλοῦσι δύο ἢ τρεῖς ἑφημέριοι ἐκ περιτροπῆς, εὐκταῖον εἶναι νὰ εἶναι ἀρκετὰ συνδεδεμένοι πρὸς ἀλλήλους, νὰ ἔχωσιν ἀμοιβαίαν ἐμπιστοσύνην καὶ ἀρμογίαν ἐν παντί, ὥστε νὰ μὴ διασπᾶται ἡ ἐνότης τοῦ κηρύγματος.

6.—Σύνθεσις τοῦ ἀκροατηρίου.—Ἡ ἐνότης τῆς ἐνορίας ἀποδέχεται διάκρισιν διαφόρων τάξεων ἀνθρώπων ἠνωμένων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ. Ἔχομεν ἐνώπιον ἡμῶν κηρύσσοντες «εἰδῶν-εἰδῶν ἀνθρώπους»: ὑπὸ πνευματικὴν, ἠθικὴν, θρησκευτικὴν ἔποψιν ὁμοίως ὑπὸ ἔποψιν φύλου, ἡλικίας, ἐπαγγέλματος. Θὰ προβαίνωμεν εἰς διακρίσεις συγκεκριμένας λέγοντες πρὸς τοὺς μὲν ἢ τοὺς δὲ «σεῖς ἀμαρτωλοὶ...» ἢ αἱ γυναῖκες εἶναι αἱ εὐσεβεῖς μόναι;» ἢ «Ὁχι! βαίνομεν πρὸς ἐπικίνδυνον καταστροφὴν τῆς ἐνότητος τῆς ἐνορίας.—Θὰ κηρύξωμεν δὲ ἐναλλὰξ πρὸς τοὺς μὲν ἢ πρὸς τοὺς δέ; ἢ μᾶλλον ἐν ἐνὶ ἐκάστῳ λόγῳ θὰ ὑπάρχη τι καὶ διὰ τοὺς μὲν καὶ διὰ τοὺς δέ; Οἱ ἱεροκήρυκες ὀφείλομεν νὰ παρουσιάζωμεν εἰς πάντας τὸ καθαρὸν κάτοπτρον τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ ἕκαστος, βλέπων εἰς αὐτό, θὰ ἴδῃ εἰς ποίαν τάξιν θὰ τάξῃ ἑαυτόν. Ὁ ἱεροκήρυξ ὀφείλει εἰς πάντας. Ἐὰν δὲ οὗτος γνωρίζῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ καλῶς καὶ κατέχη τὸ θέμα αὐτοῦ καλῶς, θὰ δύναται νὰ ὁμιλῇ εἰς τοὺς ἀ-

μαθεῖς κατὰ τρόπον κινοῦντα τὸ ἐνδιαφέρον καὶ διδάσκοντα καὶ τοὺς σοφοὺς. «Ἡ βαθύτης καὶ ἡ ἀπλότης συναντῶνται εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον». «Ἡ μεγάλη ρητορεία εἶναι λαϊκὴ καὶ οἱ μεγάλοι ρήτορες ὑπῆρξαν δημῳδοί».

7.—Μορφή τοῦ κηρύγματος.—Ἐννοεῖται ὑπὸ «μορφήν κηρύγματος» οὐ μόνον τὸ σχέδιον, ἢ ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ λόγου, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ θέμα μετὰ τοῦ λεκτικοῦ καὶ τοῦ τόνου. Λόγι θὰ μετεβάλλομεν εἰς τὴν μορφήν τοῦ κηρύγματος, ἂν εἰσῆγομεν εἰς αὐτὸ νέα θέματα, ἐφ' ὅσον ταῦτα δὲν ἦσαν ὑποταγμένα ὑπὸ τὴν ὑπάρχουσαν μορφήν τοῦ λόγου.—Εἰς τὴν σύνθεσιν τῆς μορφῆς συντρέχουσιν: ἡ φύσις αὐτοῦ τούτου τοῦ θέματος καὶ ἡ ὑποκειμενικότης τοῦ ρήτορος.—Καὶ διακρίνονται μὲν γενικαί τινες μορφαὶ παρὰ τοῖς ἱεροκήρυξιν, οἷον ἡ ψυχολογικὴ μορφή ἢ ἡ λογικὴ, ἢ τοῦ συνεχοῦς λόγου ἢ ἡ τοῦ διακλαδουμένου λόγου καὶ τῶν παραλλήλων ἀναπτύξεων, ἢ τοῦ ἀναλυτικοῦ ἢ τοῦ συνθετικοῦ λόγου ἀλλ' αὗται εἶνε οὐχὶ τόσοσ μορφαὶ διάφοροι, ὅσον εἶναι διάφοροι σκέψεις, διάφορα σημεῖα ἀπόψεως, διάφοροι τρόποι τοῦ συλλαμβάνειν τὸ θέμα τοῦ κηρύγματος. Ἐνυπάρχουσι δὲ αἱ θεωρούμεναι αὗται μορφαὶ εἰς αὐτὰ τὰ θέματα καὶ εἰς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα πρὸ πάσης παραδόσεως. Ὡς πρὸς τὴν μορφολογίαν τοῦ κηρύγματος κανὼν ἔστω: «τὸ ἔξωτερον νὰ εἶνε γένημα τοῦ ἐσωτεριοῦ ἡμῶν ἀνθρώπου». Νὰ ἔχωμεν: «τὴν μορφήν, ἣν προσδιορίζει τὸ θέμα ἡμῶν, ὁ σκοπὸς ἡμῶν καὶ τὸ ἡμέτερον πνεῦμα».

8.—Ὁμοιομορφία τοῦ κηρύγματος.—Παρὰ τὸν ἀνωτέρω κανόνα ὑπάρχει ἐν τῇ μορφολογίᾳ τοῦ κηρύγματος καθιερωμένη τις ὁμοιομορφία, ἥτοι: σταθερὰ ἐπάνοδος τῆς αὐτῆς μορφῆς, προσαρμογὴ ἱεροκήρυκος εἰς ἱεροκήρυκα. Οὕτως ἔχομεν καθιερωμένας τὰς εἰδολογικὰς μορφάς: λόγου καὶ ὁμιλίας, ἀνωτέρας καὶ κατωτέρας.—Ἡ ὁμοιομορφία ἀνάγκη νὰ εἰσχωρῇ καὶ εἰς τὰς ἰδέας: «Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» οὐδὲ εἶναι δυνατὸν ἀλήθειαι θρησκευτικαὶ καὶ ἠθικαὶ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας νὰ διατυπῶνται καὶ ἐξηγῶνται ἄλλως παρ' ἄλλου ἱεροκήρυκος, καὶ ἄλλως ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, εἰς τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν τόπον. Οἱ διδάσκοντες δὲν εἴμεθα τὰ πρόσωπα· εἶνε ἡ «μία» Ἐκκλησία, ἣτις δὲν δύναται νὰ ἀντιτίθεται πρὸς ἑαυτήν καὶ νὰ παραπαίῃ. Ἄς φυλατιώμεθα ἀπὸ τοῦ πνεύματος τῶν νεωτερισμῶν.

9.—**Ἡ δόσις τοῦ κηρύγματος.**— Πρέπει νὰ κηρύσση ὁ ἱεροκήρυξ συχνὰ ἢ κατ' ἀραιὰ διαστήματα ; Ἐὰν δύναται νὰ κηρύσση συχνότερον, διατὶ ὄχι ; Πάν ὅ,τι εἶναι καλὸν ὠφελεῖ νὰ εἶναι ἀφθονον.—Διατὶ δὲ μόνον εἰς τὰς πόλεις, οὐχὶ δὲ εἰς τὰς ἐπαρχίας ; Τὸ καλὸν κήρυγμα εἶνε ἀναγκαῖον τόσον εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ εἰς τὰς ἐκστρατείας, ὅσον καὶ εἰς τὰς πόλεις.

10.—**Διάρκεια τοῦ κηρύγματος.**— Ἡ μακρότης καὶ ἡ βραχύτης ἐν τῷ λόγῳ ἔχουσι τι τὸ σχετικόν. Λόγος, ἐν ᾧ αἰσθάνεται τις ὅτι προχωρεῖ φαίνεται ὀλιγώτερον μακρός· ἐνᾧ λόγος ἐν ᾧ δὲν προχωρεῖ τις ἐν τῇ ἀναπτύξει τῆς ἰδέας καὶ ἀνοεῖ εἰς ἐνδιαφέρον, φαίνεται πάντοτε μακρός. Πρέπει λοιπὸν ἐν τῷ λόγῳ νὰ ἀποτυπῶται ἡ προοδευτικότης.— Ὑπάρχει τι ὅμως καὶ ἀπόλυτον ἐν τῷ ζητήματι ; ὅσον περισσότερα λέγετε, τόσον ὀλιγώτερα θὰ συγκρατήσωσιν οἱ ἀκροαταί· ὀλιγώτερα θὰ εἰπήτε ; περισσότερα θὰ κερδίσουν. Τινὲς ἐπιφορτίζοντες τὴν μνήμην τῶν ἀκροατῶν ἀποχαυνώνουσιν αὐτήν. Ὅταν δὲ ὁ λόγος εἶνε πολὺ μακρός, τὸ τέλος ἐπιφέρει τὴν λήθην τοῦ μέσου, καὶ τὸ μέσον τῆς ἀρχῆς. Οἱ μετριώτεροι ἱεροκήρυκες ἀκούονται, ἀρκεῖ νὰ εἶναι βραχεῖς· οἱ ἔξοχώτεροι γίνονται «βαρετοί», ὅταν εἶνε λίαν μικροί. Πρὸ πάντων εἰς τὰς ἐπαρχίας ἢ εἰς κηρύγματα ἐν καιρῷ τῆς θείας λειτουργίας ἐκφωνούμενα, ὡς συνήθως παρ' ἡμῖν, ἡ δύναμις τῆς προσοχῆς τῶν ἀκροατῶν δὲν διατηρεῖται ἐπὶ μακρόν. Σημειωθῆτω ὅμως ὅτι καὶ πολὺ σύντομος λόγος εἶνε σκάνδαλον. Πράγματα σοβαρά, οἷα τὰ ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος διδασκόμενα, ἀποκρούουσι στιγμιαίους χειρισμούς.— Εἶνε ἐπιτυχία νὰ δυνάμεθα νὰ ἀντικαθιστῶμεν τὸν χρόνον διὰ τῆς δυνάμεως τὴν διάρκειαν (ἔκτασιν τοῦ λόγου) διὰ τῆς ἐντάσεως. Πρέπει πρὸς τοῦτο νὰ εἴμεθα ἡσκημένοι εἰς τὴν περιυλλογήν, εἰς τὴν «μοναξίαν», εἰς τὸ ἐπωφελεῖσθαι πάσας τὰς στιγμὰς καὶ φέρειν τὸ πᾶν πρὸς τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὅποιον μᾶς ἐνδιαφέρει.

Ἄρχιμ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΑΡΠΑΘΙΟΣ

Ἡ ΒΑΣΚΑΝΙΑ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΓ. ΙΩΑΝΝΗΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ

Β'.

Ἄλλ' ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἅς ἴδωμεν ἂν δύναται ὁ βάσκανος νὰ ἐπιφέρῃ τὸ ποθοῦμενον κακὸν τῷ ἀθῶφ καὶ μηδὲν ἡδικοῦν, ἵνα οὕτως ἐκεῖνος καταστῇ χάρμα αὐτῷ. Ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων μέχρι σήμερον πιστεύεται, ὅτι ὁ βάσκανος ὀφθαλμὸς—καὶ τοιοῦτον ὠρισμένα ἄτομα κέκτηνται,—ὄν κοσμοῦσι διάφορα χαρακτηριστικὰ ἢ, ὅπως ἡμεῖς λέγωμεν, τὸ «κακὸ

μάτι», παντοίας βλάβας δύναται νὰ ἐπιφέρῃ καὶ ἀνηκέστους ἀσθενείας νὰ προξενήσῃ εἰς πᾶν ὅ,τι ἔπαινος ἀρμόζει καὶ θαυμασμός. Ἡ πρόληψις αὐτῆ προελθούσα, ὡς φαίνεται, ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τῆς ἀποστροφῆς, τὴν ὁποίαν ἐκάστοτε ἔτρεφον πάντες πρὸς τὸν φθονερόν, ἔφθασε διὰ μέσου τῶν αἰώνων μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Χρυσοστόμου καὶ ἐντεῦθεν μέχρις ἡμῶν. Πρὸς ἀποτροπὴν δὲ ταύτης ἐχρησίμευον διάφορα φυλακτά, καὶ δὴ τὸ νὰ πτύῃ τοῖς αὐτοῖς ὁ βάσκανος τὸν βασκανθέντα. Τὸ ἀποτροπαικὸν τοῦτο ἀρχαίαν ἐπίσης ἔχει τὴν καταγωγὴν. Οὕτω παρὰ Θεοκρίτῳ ὁ κόκλωψ κατοπτριζόμενος «παρὰ θῖν' ἄλλος» καὶ τὸ ὠραῖόν του πρόσωπον θαυμάσας ἀναφωνεῖ μόνος, φοβούμενος μὴ βασκανθῆ ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ τοῖς εἰς ἐμὸν ἔπτυσσα κόκλωψ». Ἐπειδὴ εἰς βασκανίαν ὑπόκειται κυρίως τὸ ὀπωσθήποτε ἄξιον θαυμασμοῦ, φυσικὸν ἦτο ν' ἀφαιρεθῶσι διὰ παντοίων μέσων αἱ προκαλοῦσαι τὸν θαυμασμόν ἀρεταί. Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ταύτης στηρίζεται καὶ τὸ τοῖς πτύειν, διότι συνήθως τ' ἀηδῆ πτύομεν, ἵνα οὕτω ἀποτραπῆ τὸ ἐκ τῆς βασκανίας κακόν. Καὶ πρὸς τοῦτο διάφορα ἐχρησίμευον μέσα, ἀλλὰ κυρίως πᾶν, ὅπερ ἀηδίαν καὶ ἀπέχθειαν προκαλεῖ. Ὡς δὲ σήμερον πολλοὶ χωρικοὶ ἀφίνουσι τὰ παιδιὰ τῶν ἀκάθαρτα καὶ ὑπαρά, ἵνα μὴ ἀρπάσῃ ταῦτα ὀφθαλμὸς ὡς ἔλεγεν ὁ Χρυσόστομος οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ αἱ γυναῖκες οὐ μόνον ἀκάθαρτα ἄφινον, ἀλλὰ καὶ διὰ πληοῦ ἐκ τῶν βαλανείων ἔχριον, ὡς λέγει, ἵνα τὸ βλοσυρὸν τοῦ βασκανοῦ ὄμμα ἀποφύγῃσι· βόρβορον αἱ γυναῖκες ἐκ τῶν βαλανείων λαμβάνουσαι, ἔλεγε, τροφοὶ καὶ θεραπευνίδες καὶ τῷ δακτύλῳ χρίσασαι κατὰ τοῦ μετώπου τυποῦσι τοῦ παιδίου· κᾶν ἔρηται τις, τί βούλεται ὁ βόρβορος, τί δὲ ὁ πληός; Ὁφθαλμὸν πονηρὸν ἀποστρέφει, φησί, καὶ βασκανίαν καὶ φθόνον». Τοιαῦται ἰδέαι ἀρχῆθεν ἐπεκράτου, ἦσαν ὅμως πάντοτε προλήψεις, τῶν ὁποίων τὸ ψεῦδος μεγάλως κατεπολέμησεν ὁ Χρυσόστομος. Ὅν τὸν φθονούμενον ἀδικεῖς, ἔλεγεν, ἀλλὰ κατὰ σαυτοῦ τὸ ξίφος ὠθεῖς» ὡς μαινόμενος. Ἄντι δὲ νὰ βλάψωσιν, ὡς ἐπιθυμοῦσιν οἱ βάσκανοι, τὸν φθονούμενον, αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται καὶ «ταῖς τοῦ πλησίον δάκνονται εὐεργεσίαις», ζῶντες ἐν διαρκεί θλίψει καὶ στεναχωρίᾳ. Θέλων δὲ ὁ βάσκανος νὰ καταστρέφῃ πάσῃ δυνάμει τὸ παρ' ἄλλοις ἄξιον θαυμασμοῦ, «ἐναντὸν προσπολλύει... ἐκτρίχεται λύπη καὶ θανάτῳ διηνεκεῖ», ὡς ἔλεγεν ὁ Χρυσόστομος. Καὶ ἐνᾷ προσπαθεῖ νὰ ἐπουλώσῃ τὰ εἰς αὐτὸν προξενηθέντα δῆγματα ὑπὸ τῆς εὐπραγίας τοῦ πλησίον, ἐπιθέτων αὐτοῖς ὡς βάλαμον τὴν κακοδαμονίαν ἐκείνου, μείζονα καὶ ὀξύτερα τούτων δέχεται, διότι, καθὼς ὁ θεὸς πατὴρ ἔλεγε, «τὸ ἐναντίον ἢ βούλεται τὸν φθονούμενον διατίθησι, λαμπρότερον

ἐνδοξότερον, περιφανέστερον», ὅπερ βαρύτερας αὐτῷ τίκει τὰς λύπας καὶ συμφορὰς. Καὶ καθ' ὅλου εἰπεῖν, ἐνῶ κατ' οὐδὲν βλάπτει τὸν φθονούμενον ἢ βασκανία, ὡς νομίζεται, «ἀεὶ τοῖς οικείοις ἐπιβουλεύει καλοῖς, καὶ τὸν ἔχοντα αὐτὴν τήκει καὶ μυρίαὶς περιβάλλει συμφοραῖς».

Ἡ θρασυτεία καὶ ἡ μανία τοῦ βασκανίου καὶ εἰ περὶ αὐτὸ φθάνει. Φθονῶν καὶ ἐπιβουλεύόμενος οὗτος τὸν πλησίον, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἄσβεστον εἰς ἑαυτὸν ἀνάπτει πῦρ καὶ διαρκῶς πονεῖ τῇ λύπῃ καὶ τῇ ἀθυμία μάχεται καὶ κατὰ τοῦ Θεοῦ, διότι θεία δυνάμει καὶ ἀρωγῇ εὐπραγεῖ καὶ δοξάζεται ὁ πλησίον. Πρὸς κατανόησιν δὲ τούτου καὶ εὐστοχον φέρει παραβολὴν ὁ Χρυσόστομος. «Εἰπέ μοι, ἔρωτᾷ, εἴ τις κόρη ἐκαλλώπιζε βασιλέως, καὶ εὐδοκίμει καλλωπίζων αὐτὴν καὶ σμυνὴν ἐργαζόμενος, ἕτερος δὲ τις ἐβούλετο ταύτην ἀσχημονῆσαι καὶ μὴ δυνηθῆναι καλλωπίσαι, τίνα ἂν ἐπεβούλευσε τούτῳ ἢ ἐκείνῃ καὶ τῷ ταύτης πατρὶ;». Αὐτόδηλον εἶναι ὅτι τῇ κόρῃ καὶ τῷ αὐτῆς πατρὶ. Οὕτω καὶ ὁ βασκανὸς τὸν πλησίον φθονῶν, τὸν ὁποῖον ἢ Θεία Πρόνοια καλλωπίζει διὰ τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ δώρου, μάχεται κατὰ τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἐὰν ἡ βασκανία τὸν ἐργάτην αὐτῆς μᾶλλον ἢ τὸν φθονούμενον βλάπτῃ, δὲν παύει ὅμως νὰ εἶναι αἰτία ὄλων τῶν ὀλεθρίων καὶ βδελυρῶν πράξεων, μήτηρ τῶν κακῶν καὶ σκληρὰ τῆς ἀγάπης φαρμακεύτρια, δὲν παύει ν' ἀνατρέπη διὰ τῆς παντοδυνάμου χειρὸς τῆς πᾶν ὅ,τι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀρμονίας καὶ ἀγάπης διατελεῖ «παραγενομένη δὲ ἡ βασκανία, ἔλεγεν ὁ Χρυσόστομος, διατειρίζει τὴν περὶ τῆς ἀγάπης διδασκαλία». Αὕτη ὠδήγησε μιὰρὰς καὶ φονικὰς χεῖρας κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ οὕτως ὁ πρῶτος συνετελέσθη φόνος, αὕτη ὑπῆρξεν αἰτία, ἵνα ἡ φύσις ἀγνοηθῇ, αὕτη συνετέλεσεν, ἵνα ἡ γῆ μολυνθῇ. «Τῆς βασκανίας ἢ τυραννίς, ἔλεγεν, ἐκκλησίας ὀλοκλήρους ἀνέτρεψε, καὶ τὴν οἰκουμένην ἅπασαν ἐλυμήνατο. Αὕτη φόνου μήτηρ ἐστίν. Οὕτως ἀπέκτεινε τὸν ἀδελφὸν ὁ Κάιν, οὕτω τὸν Ἰακώβ ὁ Ἡσαῦ, οὕτω τὸν Ἰωσήφ οἱ ἀδελφοί, οὕτω τοὺς ἀνθρώπους ἅπαντας ὁ διάβολος». Οὐδὲ ὑπάρχει τι τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κακῶν, ὅπερ, κατὰ τὸν Χρυσόστομον, δὲν προήλθεν ἐκ τῆς βασκανίας. Τὸ πάθος τοῦτο ἅπαντα τὸν κόσμον ἀνέτρεψε καὶ ἅπαν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος λυμαίνεται. «Τούτου, ἔλεγεν ὁ θεὸς Ἰεραρχῆς, τὴν οἰκουμένην μυρίων ἐνέπλησε κακῶν ἀπὸ τοῦ νοσήματος τούτου τὰ δικαστήρια κρινομένων πεπλήρωται ἀπὸ τούτου δόξης καὶ χρημάτων ἕως ἀπὸ τούτου φιλαρχία καὶ ὑπεροψία ἐντεῦθεν ἰδοὶ ληστὰς μιὰρὰς καὶ θάλασσα περὶ αὐτὰς ἔχει, ἐντεῦθεν οἱ κατὰ τὴν οἰκουμένην φθονοί, ἐντεῦθεν τὸ γένος ἡμῶν διέσπεται. Ὅπερ ἂν ἴδης κακόν, ἀπὸ ταύτης ὄν ὄψει... αὕτη ἢ νόσος τὰ ἄνω κάτω ἐποίησεν».

Ἄφ' οὗ τὰ πάντα ὑπέταξεν ἢ τυραννίς αὕτη τῆς βασκανίας καὶ εἰσεχώρησε καὶ μέχρις αὐτῆς ἀκόμη τῆς οἰκογενείας, ἔκρινε καλόν, ἵνα καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν εἰσέλθῃ. Καί, ὡς μὴ ὄφελε, τὸ κατώρθωσε, δι' ὃ μετ' ἀγανακτήσεως ἀνεφώνει ὁ Χρυσόστομος «καὶ γὰρ πολλὴ καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡ βασκανία».

Ἴδομεν ἤδη τίνι τρόπῳ προέτρπεν ὁ Χρυσόστομος εἰ, τὴν ἀποφυγὴν τῆς σατανικῆς ταύτης μανίας. Οὐδὲ ἄξιον ποσῶς προτροπῆς εἶναι τὸ τοιοῦτον, ἔλεγε, καὶ ἡσχύνετο, διότι ἦτο ἠναγκασμένος νὰ προτρέπῃ τὴν ἀπαλλαγὴν ἐκ τῶν μυσαρῶν τούτων πράξεων «αἰσχύνομαι μὲν οὖν ἀπὸ τούτων προτρέπων», ἔλεγεν. Εἰς τὴν σωτηρίαν, ὅμως τοῦ ποιμνίου τοῦ ἀποβλέπων, οὐδὲν παρέλειπεν ὁ φιλόστοργος ἐκείνος πατήρ, ὅσονδῆποτε ἀπλοῦν καὶ ἂν ἦτο, ὅπερ θὰ ἠδύνατο νὰ συνεισφέρει τι εἰς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ἐπιδιωκομένου. Ἄφ' οὗ τὰ ἐκ τοῦ πάθους τῆς βασκανίας προερχόμενα κακὰ αἰωνίως ὑφίστανται, αἱ δὲ ὀφέλεια, ἐὰν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν οὕτω, εἶναι ἐλάχισται, ἢ ὡς ὁ ἴδιος ἔλεγε «τὰ ἐξ αὐτοῦ (τοῦ πάθους δηλ. τούτου) κακὰ ἀθάνατα μένει, ἢ δὲ ἡδονὴ ὁμοῦτε ἐφάνη καὶ ἀπέπτη, φεύγωμεν τοίνυν τὸ νόσημα, οὐ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστι τὸ πῦρ ἐκεῖνο διαφυγεῖν τὸ ἠτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ μὴ ταύτης ἀπαλλαγέντας τῆς ἀρρωστίας». Καὶ βεβαίως πῶς εἶναι δυνατόν τὴν τιμωρίαν νὰ ἀποφύγωμεν, ἐὰν δὲν ἀπαλλαγῶμεν τοῦ πάθους τούτου; Διότι, «εἰ ἐχθροὺς ἀγαπᾶν κελευόμεθα, ὅταν καὶ τοὺς φιλοῦντας μισῶμεν, ποίαν τίσωμεν δίκην; Καὶ εἰ ὁ τοὺς φιλοῦντας ἀγαπῶν, οὐδὲν ἄμεινον τῶν ἐθνικῶν διακεῖσται· ὁ τοῖς μηδὲν ἠδικηκόσιν ἐπηρεάζων, ποίαν ἔξει συγγνώμην; τίνα δὲ παραμυθίαν;» ἵνα ὅθεν δυνηθῶμεν νὰ δαμάσωμεν τὸ θηρίον τῆς βασκανίας, ἄς ἀναλογιζόμεθα τὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ καὶ τότε εὐκολον εἶναι τὸ πρᾶγμα «ταῦτα ἐννοήσωμεν, ἀγαπητοί, ἔλεγεν ὁ θεὸς Χρυσόστομος, τοὺς στεφάνους τοὺς διπλοῦς τῶν μὴ φθονούτων, τοὺς ἐπαίνους τοὺς παρὰ ἀνθρώπων τοὺς παρὰ Θεοῦ, τὰ κακὰ τὰ ἀπὸ τῆς βασκανίας καὶ οὕτω δυνησόμεθα σβέσαι τὸ θηρίον».

Ὅθεν «πρόσριζον αὐτὸ (τὸ πάθος τῆς βασκανίας) πάντοθεν ἀνασπᾶσωμεν, ἐκείνο ἐννοοῦντες, ὡς περὶ προσκρούομεν τῷ Θεῷ τηκόμενοι τοῖς ἄλλοτρίοις καλοῖς, οὕτως εὐδοκιμοῦμεν συγκαίροντες καὶ κοινωνοὺς ἑαυτοὺς ποιοῦμεν τῶν ἀποκειμένων τῷ κατορθοῦντι καλῶν... Ἐννοήσαντες τοίνυν, ὅτι κἂν μὴ πονῶμεν, τῷ πονοῦντι συνηδόμενοι, μεριστὰι γινόμε-

θα τῶν ἐκείνου στεφάνων, πᾶσαν ἐκβάλωμεν βασιανίαν, καὶ τὴν ἀγάπην ἐν ταῖς ἑαυτῶν φυτευσόμεν ψυχαῖς, ἵνα συγκροτοῦντες τοὺς εὐδοκιμοῦντας τῶν ἀδελφῶν καὶ τῶν παρόντων καὶ τῶν μελλόντων ἐπιτύχωμεν ἀγαθῶν».

Π. ΚΟΡΟΝΤΖΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἐπίσημος αὐτοχειρία

Εἰς πολλὰς ἐπαρχίας τοῦ Κράτους ὑπάρχει μεγάλη ἀνεπάρκεια ἱερέων. Τρομακτικότερα εἶνε ἡ ἀνεπάρκεια αὕτη εἰς τὰς νέας χώρας καὶ ἐννοοῦμεν τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Θράκην. Καὶ οἱ πλείστοι δὲ τῶν ἐνεργεῖα ἐκεῖ ἱερέων εἶνε τόσο ἀνεπαρκεῖς, ὥστε θὰ ἔπρεπε ἀνεῦ καὶ τῆς ἐλαχίστης ἀναβολῆς νὰ ἀντικατασταθῶσιν, ἐὰν εὐρίσκοντο ἀντικαταστάται. Δὲν ὑπάρχουσι δ' ἀντικαταστάται, διότι δὲν εὐρίσκονται ἀνθρώποι ἐν γνώσει ἀπαζόμενοι τῆς αἰτίας τὸ στάδιον. Ταῦτα εἶνε γνωστὰ καὶ ἀπὸ πολλοῦ, καὶ λίαν προσφάτως, εἰς τὰ ἀρμόδια Γραφεῖα καὶ εἰς τοὺς ἀρμοδίους κύκλους. Καὶ ὅμως οἱ κύκλοι οὗτοι δὲν ἐπείγονται νὰ λύσωσι τὸ οἰκονομικὸν τοῦ κλήρου ζήτημα. Μικρὸν ὅσον, καὶ δὲν θὰ ὑπάρχουν διὰ τὴν ὑπαιθρον χώραν ἱερεῖς. Δὲν θὰ ὑπάρχουν ἱερεῖς διὰ τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Θράκην· οἱ κυβερνητικοὶ κύκλοι γνωρίζουν πολὺ καλῶς τί τοῦτο σημαίνει. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐπισήμου ταύτης αὐτοχειρίας θὰ ἦνε—εἰνε ἡ δ ἡ—ἀξιοθρήνητα. Πότε, τέλος πάντων, θὰ ληφθῆ πρόνοια; Πότε θὰ στραφῆ προσοχὴ εἰς τὰς ἐπιμόνους αἰτήσεις καὶ ὑποδείξεις τῆς Ἐκκλησίας;

Οὐδὲ γὰρ.

Ἐοσάκις θεσπίζεται παρ' ἡμῖν ἔλεγχος ἐπὶ τῆς δημοσίας παρεχομένης εἰς τὴν κοινωνίαν πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς τροφῆς ἀμέσως ἀκούονται διαμαρτυρίαι καὶ κατακραυγαὶ κατὰ τῶν ἐλευθέρων τάσεων, αἰτινές τείνουσι νὰ καταπνίξωσι τὰς ἐλευθέρων ἐκδηλώσεις τοῦ πνεύματος κ.τ.λ.» Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐγένετο καὶ ἐπ' ἐσχάτων, ὅτε ἐνομοθετήθη λογοκρισία ἐπὶ τῶν θεατρικῶν ἔργων. Πλὴν τῶν ὀρισμένων γνωστῶν κύκλων, οἱ ὅποιοι κατεξανέστησαν κατὰ τοῦ μέτρον ἐκ λόγων εὐεξηγητῶν, ὑπάρχει καὶ ἄλλη ἀνθρώπων τάξις, ἡ ὅποια, «θυσιάζουσα τὰ πάντα ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεως καὶ τοῦ λόγου» καταλαμβάνεται ὑπὸ ἱερᾶς ἀγανακτικῆς ἐγγιζούσης τὰ ὄρια τῆς μανίας ἐπὶ τῷ ἀκουσματι, ὅτι ἐφαρμόζονται πέδαι εἰς τὴν «ἐλευθέρων πτῆσιν» κ.τ.λ. Ἐκ τοῦ μέρους ὅμως ἐκείνων ἢ τούτων τῶν τάσεων, αἰτινές τόσο ἐνθέρμως λατρεύουσι τὴν ἐλευθερίαν, οὐδὲ γὰρ ἠκούσθη ἐπὶ τῇ

καὶ παρ' ἡμῖν ἀναγραφείση εἰδήσει, ὅτι πολλὴ ἐγένετο συζήτησις ἐν τῇ ἀγγλικῇ τῶν Λόρδων βουλῇ περὶ τῆς λογοκρισίας τῶν δημοσίων ἀνηθικῶν θεαμάτων· ὅτι δηλ. καὶ ἐν τῇ πανθομολογουμένῃ ἐστία τῶν φιλελευθέρων θεσμῶν ὑπάρχει λογοκρισία τῶν ὑπὸ διδασκαλίαν θεατρικῶν ἔργων καὶ ὅτι μεταξὺ τούτων ὑπάρχουσι τοιαῦτα, τῶν ὁποίων τὴν «ἐλευθέρων πτῆσιν» παρακωλύει ἡ ἀγγλικὴ λογοκριτικὴ ψαλίς, ἀποκόπτουσα τὰ πτερὰ τῆς τικτούσης αὐτὰ νοσηρᾶς καὶ ἀνηθικοῦ φαντασίας.

Ἀποκαλυψήρια.

Μία ἐν Ἀθήναις δίκη, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ ἀντίδικα μέρη ἦσαν ἀποκλειστικῶς νεαραὶ γυναῖκες, ἀπεκάλυψεν ὅτι ἡ ἠθικὴ σήψις, οὐ μόνον εἰσεχώρησε βαθύτερον ἢ ὅσον θὰ ἐνόμιζέ τις εἰς τὰ διάφορα κοινωνικὰ παρ' ἡμῖν στρώματα, ἀλλὰ καὶ ἤρξατο περιβαλλομένη μορφᾶς, αἱ περὶ τῶν ὁποίων ἀπηχῆσεις ἤρχοντο μέχρις ἡμῶν καὶ ἀραιόταται, καὶ ἀόριστοι, καὶ ἀσαφεῖς, ἀλλὰ καὶ ἀπρόσιτοι εἰς πάντων τὰς ἀκοάς, εἴτε λόγῳ τῆς χρονικῆς, ἀπὸ τῆς βαθυτάτης ἀρχαιότητος, εἴτε λόγῳ τῆς τοπικῆς ἀποστάσεως, ἀπὸ ἀπομακρυσμένων κοσμοπολιτικῶν κέντρων. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι πολλὰ, μεταπολεμικῶς ἰδίᾳ, συνετέλεσαν εἰς τὴν διασάλευσιν τῶν ἠθικῶν βᾶθρων, ἐφ' ὧν ἡ ἑλληνικὴ μάλιστα κοινωνία ἠδράζετο, καὶ εἰς τὰ ὅποια ὀφείλετο τὸ ἀρρενωπὸν χρῶμα τῆς ἠθικῆς ὑγείας, ἥτις ἀπέτελει διακριτικὸν γνώρισμα τῶν ἑλληνικῶν ἠθῶν. Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὅποιο οὐκ ὀλίγον συνέβαλεν εἰς τὴν χάλασιν τῶν ἠθῶν, εἶνε καὶ ἡ ἀνάγνωσις νεωτέρων τινῶν ἔργων τῆς ξένης φιλολογίας, —ἀλλὰ καὶ τῆς ἰδικῆς μας—, τὰ ὅποια μετέδωκαν καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν κοινωνίαν τὴν ἀνήθικον σοφίαν τῶν κέντρων διασκεδάσεως, εἰς τὰ ὅποια ἐκβράζονται τὰ ἠθικὰ πάσης κοινωνίας ναυάγια.

Ἀπαραίτητον

Ἐοσάκις τῆς προσεχούσης ἐνεργείας ἐκλογῶν ἐν τῷ κράτει ἔσπευσε νὰ εἰσηγηθῆ ὅπου δεῖ, ὅπως παύσῃ ἡ χρησιμοποίησις τῶν ναῶν ὡς τμημάτων ἐκλογικῶν. Ἡ περὶ ἡμᾶς πολυμορφὸς ζωὴ τοσαύτας παρέχει ἀφορμὰς χαλαρώσεως τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος καὶ τῆς συναφοῦς πρὸς τὴν θρησκείαν ἠθικῆς, ὥστε νὰ ἀγώμεθα εἰς τὸν περιορισμὸν τῶν ἀφορμῶν τούτων μᾶλλον ἢ εἰς τὴν αὔξησιν αὐτῶν. Διότι δὲν εἶνε βεβαίως παντάπασιν ἐποικοδομητικὴ ἡ χρησιμοποίησις τῶν ναῶν ὡς ἐκλογικῶν τμημάτων. Τί συμβαίνει εἰς τὰ ἐκλογικὰ τμήματα οἱ πάντες γνωρίζομεν. Ὅταν λοιπὸν καὶ οἱ ἱεροὶ τῶν λατρευτικῶν συναξέων τόποι μεταβάλλονται εἰς παλαιόστρας ἐκλογικῶν κομματικῶν

έκβακχέυσεων και βεβηλώται κατά τὸν χυδαιότερον τρόπον ὅ,τι οἱ ἄνθρωποι ἔχουσιν ὅσιον και ἱερόν, βεβαιότατα ἐξέρχονται ἐκεῖθεν θρησκευτικῶς και ἠθικῶς μεμειωμένοι, τοῦτο δὲ οὐδὲ διὰ τὴν Πολιτείαν πρέπει νὰ εἶναι εὐχάριστον. Ἡ Πολιτεία πρώτη πρέπει νὰ σέβηται τὰ ἱερά τῶν πολιτῶν της.

Ἐπι ἄπαξ.

Μέγας και πολλὸς ἐγένετο και γίνεται ἔτι ἐν τῷ τύπῳ λόγος περὶ ἀνακαλύψεως ἐν Ἀγγλία μουσικῶν ἐγγράφων, ἐξ ὧν προκίπτει πόσον μὲν δραστηρίως ἔδρασαν ἐν Μεγ. Βρετανία ἡ μπολσεβικὴ προπαγάνδα κατά τὸ διάστημα τῆς ἀπεργίας τῶν Ἀγγλων ἀνθρακορύχων, ὅποσον δὲ ξένη τυγχάνει ἡ ἐν Ἀγγλία ἐργατικὴ κίνησις πρὸς τὴν ἰδεολογίαν και τὴν πράξιν τοῦ ρωσικοῦ μπολσεβικισμοῦ. Ἐν τοῖς ἐγγράφοις τούτοις, τὰ ὅποια ἀνήκουσιν εἰς τοὺς μπολσεβικούς, οὗτοι ἐκφράζονται ὑβριστικῶς κατά τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἐργατικοῦ ἀγγλικοῦ κόμματος Μακ-Δοναλδ, τοῦτο δ' ἀποδεικνύει ἄπαξ ἔτι ὅ,τι και ἄλλοτε ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης ἐγράφομεν περὶ τοῦ χαρακτήρος και τῆς ἀγγλικῆς ἀπεργίας και τῆς ἐργατικῆς ἐν Ἀγγλία τάξεως. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ κρίνομεν ἐπιβεβλημένον χάριν τῆς ἀκριβείας νὰ σημειωθῇ, ὅτι τοῦ ζητήματος τῶν ἀνθρακορύχων μήπω λήξαντος, τὸ ἐργατικὸν ζήτημα, εἰ και ὑπὸ ἐννοίαν στενωτέραν σήμερον, δὲν ἐλύθη ἀκόμη. Τὸ γεγονός ὅμως, ὅτι ἐπανήλθεν ἅμα τῇ λύσει τῆς γενικῆς ἀπεργίας ὁ τέως κοινωνικὸς ρυθμὸς και οὐδὲν ἔκτοτε σπουδαίως ἐκλόνησε τὴν τάξιν ἐν Ἀγγλία, ἐγγυᾶται ὑπὲρ τῆς ἐπὶ τέλους, ἐξευρέσεως βίας συνεννοήσεως τῶν διαφερομένων μερῶν διὰ τῆς νηφαλίας ἐκατέρωθεν μελέτης και ἐκτιμήσεως τῆς πραγματικότητος.

Λαῖδαι και μή.

Νομοσχέδιον περὶ παρακαθήσεως και τῶν «λαιδῶν» ἐν τῇ βουλῇ τῶν Λόρδων, λόγῳ τῆς ἀριστοκρατικῆς αὐτῶν γεννήσεως, ἀπερρίφθη ὑπὸ τῶν ὀμοβάθμων και ὀμοτίμων αὐταῖς μελῶν τῆς ἀριστοκρατικῆς ἀγγλικῆς βουλῆς διὰ καταπληκτικῆς πλειονοψηφίας. Δὲν πιστεύομεν, ὅτι ὡς ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῆς παραδοχῆς και τῶν ὀμοζύγων τῶν Λόρδων εἰς τὴν ὀμώνυμον βουλὴν προεβλήθη ἡ εὐγένεια, ἥτοι ἡ ἀριστοκρατικὴ γέννησις των, καθ' ἑαυτήν. Ἐν ἐπιτυχίᾳ, καθ' ἣν ἡ ἀριστογένεια ὑπεχώρησε πανταχοῦ εἰς τὴν ἀφάνειαν ἐνώπιον τῆς πανταχοῦ σοβησάσης μεταπολεμικῆς χυδαιοκρατίας, τοιοῦτο ἐπιχείρημα δὲν ἦτο προωρισμένον νὰ συγκινήσῃ μηδ' αὐτοὺς τοὺς Λόρδους. Ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐννοίαν τῆς ἀριστοκρατικῆς γεννήσεως θὰ ἐνοεῖτο ὑπὸ τῶν λαιδῶν ἡ εὐμάρεια ἐκεῖνη, ἥτις ἐπιτρέπει εἰς

τὸν ὑπ' ἄλλων ὑπηρετούμενον πλοῦτον νὰ μὴ ἀσχολῆται περὶ τὰ οἰκιακά, ὅσον αἱ μὴ λαῖδαι. Ἀλλ' ἡ βουλὴ τῶν Λόρδων οὐδὲ τοῦτο τὸ ἐπιχείρημα ἐθεώρησεν ἀποχρῶντα λόγον τῆς βουλευτοποιήσεως τῶν συναριστοκρατίδων. Ἀφοῦ δ' ἀποκλείονται μετὰ τόσου ἀποδοκιμαστικοῦ πατάγου ὅσαι τῶν γυναικῶν εὐκόλυνονται νὰ ἀπουσιάζωσιν ἐκ τοῦ οἴκου των, τί πρέπει νὰ γείνη διὰ τὰς ἄλλας:

Ἡπειρωτικὰ Χρονικά*.

Κατ' αὐτὰς ἐκυκλοφόρησαν τὰ «Ἡπειρωτικὰ Χρονικά», ἐπιστημονικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐκδιδόμενον προνοία μὲν τοῦ σεβ. μητροπολίτου Ἰωαννίνων κ. Σπυρίδωνος, ἐπιστοσία δὲ συντακτικῆς ἐκ λογίων ἠπειρωτῶν ἐπιτροπείας. Τὸ περιοδικὸν θὰ περιλαμβάνῃ μελέτας ἀφορώσας ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν, γλωσσολογικὴν και λαογραφικὴν ἔρευναν τῆς Ἡπείρου, ὡς δῆλον δ' ἐκ τοῦ πρώτου ὑπ' ὄψιν ἡμῶν τεύχους, εἰς τὴν ἔρευναν ταύτην συμβάλλουσιν οἱ τε κορυφαῖοι τῶν παρ' ἡμῖν ἐπιστημόνων, και οἱ ξένοι ἠπειροδίφαι, ὡς ὁ Βύρχνερ, ὁ Τσίλπαρτ και ἄλλοι. Εἶνε ἀληθῶς ἄξιος πολλῶν και θερμῶν συγχαρητηρίων ὁ δραστήριος τῶν Ἰωαννίνων Ἱεράρχης, διότι, ἀγαπήσας τὴν Ἡπειρον ἀγάπην θερμὴν ὡς τε ποιμὴν τῆς πρώτης τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῆς και ὡς γέννημα και ἀνάστημα τῆς Ἡπείρου, δὲν ἠδύνατο ν' ἀνεχθῇ ἐπὶ πλέον τὴν παραμέλησιν ἐνὸς τῶν σπουδαιότερων τμημάτων τῆς ἐλληνίδος πατρίδος και ἀπὸ μέρους τῆς ἐπιστήμης. Ποιήσας δυνατὴν τὴν ἐπιστημονικὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ ἱστορικοῦ και ἄλλου αὐτῆς πνευματικοῦ μεταλλείου, κατέστησε τὰ «Ἡπειρωτικὰ Χρονικά» ὄρατον μουσεῖον τῶν παντοίων τῆς Ἡπείρου πνευματικῶν θησαυρῶν, παρέχων οὕτω μεγάλην ἐκδούλευσιν εἰς τε τὴν στενωτέραν αὐτοῦ και τὴν εὐρυτέραν πάντων ἡμῶν πατρίδα.

Τὰ Μοναστήρια.

Ἐπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον γράφει τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικὰ ἢ «Παγχιακὴ» τῆς Χίου ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 26ης Ἰουνίου ε. ἔ. ἄτινα και ἀναδημοσιεύομεν ἀνευ σχολίου τινός.

«Διὰ Νομοθετικοῦ Διατάγματος, δημοσιευθέντος εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως» τίθεται τέρμα και εἰς τὴν ὑπαρξίν των Μονῶν. Δι' αὐτοῦ αἱ εἰς ἐκάστην περιοχὴν Μητροπόλεως ὑπάρχουσαι Μοναὶ διαλύονται συγχωνευόμεναι μετὰ μῆς μόνης, καθ' ὑπόδειξιν τῆς Μητροπόλεως, ἥτις και διωτηρεῖται ἐν ἐνεργείᾳ. Αἱ διαλλόμεναι Μοναὶ μεταβαλλόμεναι εἰς μετόχια, χάνουσι τὴν ἀστικὴν αὐτῶν ιδιότητα και αἱ περιουσίαι των περιέρχονται εἰς τὴν διατηρουμένην

ἐν ἐνεργείᾳ Μονῆν, μέχρις ὅτου ἐκποιηθῶσιν ὑπὸ τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης, κατὰ τὸ Ν. Δ. τῆς 28 Ἀπριλίου. Τοιοῦτοτρόπως πᾶνε καὶ τὰ Μοναστήρια, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τοσοῦτους αἰῶνας ὑπῆρξαν τὰ ἀπρόσιτα καταφύγια τῆς γλώσσης καὶ τῆς θρησκείας καὶ τὰ φυτώρια τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος καὶ τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος. Αἱ ἑορταὶ καὶ αἱ πανηγύρεις τῆς ὑπαίθρου χώρας, αἱ ποιητικαὶ συγκεντρώσεις καὶ αἱ γραφικαὶ εἰκόνες τῆς ἀγροτικῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὰς βαθυσκίους πετέας ἢ ὑπὸ τοὺς ὑψηλοὺς πλατάνους καὶ τοὺς ἤχους τῶν σημάντρων τῆς Μονῆς ἐκλείπουσι ἤδη καὶ πᾶν ὅ,τι συνδέεται μὲ τὴν ἱστορίαν, μὲ τὴν ποίησιν, τὴν θρησκευτικὴν μυστικοπάθειαν καὶ κατὰ νύξιν τῶν Μονῶν, ἀνῆκει πλέον εἰς τὸ παρελθόν. Διὰ τῆς διαλύσεως αὐτῶν τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα ὑφίσταται πλήγμα τὸ ὁποῖον μίαν ἡμέραν θὰ τὸ αἰσθανθῆ ἢ Χώρα ἀλλὰ θὰ εἶνε ἀργά. Ὅ,τι ἐδημιούργησαν οἱ αἰῶνες καὶ ἐσεβάσθησαν οἱ κατακτητὰι καταρρίπτεται σήμερον καὶ ἐκρίζουται ὡς νὰ ἐπεδιώκετο διὰ τούτου νὰ κοπῆ καὶ ὁ τελευταῖος δεσμὸς τοῦ παρόντος πρὸς τὸ παρελθόν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀπεφασίσθη νὰ ὑποβληθῆ εἰς τὴν κυβέρνησιν αἰτήσεις, ὅπως μὴ ἐφαρμοσθῆ τὸ νέον Διάταγμα περὶ συγχωνεύσεως τῶν Μονῶν ὅχι μόνον διότι κατ' ἀρχὴν τοῦτο εἶνε ἀνεφάρμοστον καὶ ἐπιβλαβὲς ἀλλὰ καὶ διότι ὁ λαὸς τῶν ἐπαρχιῶν διαμαρτύρεται κατὰ τοῦ Διατίγματος.

— Διὰ τηλεγραφήματος τοῦ ὑπουργείου τῶν Θεραπευμάτων διετάχθη ἡ ἀναστολὴ τῆς ἀποφάσεως περὶ τῆς μὴ λειτουργίας τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Ζαβόρδας.

— Διὰ γράμματος αὐτοῦ ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμηνικὸς Πατριάρχης ἀνακοινεῖ εἰς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος προέβη εἰς τὴν κατάργησιν τῆς Τοποτηρητείας τῆς Μητροπόλεως Σμύρνης ἀφαιροῦσα τὸν τίτλον τοῦ Τοποτηρητοῦ ἀπὸ τὸν Μητροπολίτην Σελευκείας. Διότι ἡ μὲν θέσις καὶ ὑπόστασις τοῦ πρόσφυγος Ἱεράρχου, συνωδὰ τῇ ἐγκυκλίῳ ἀπὸ 19 Ἰανουαρίου 1923, ὀρίζεται ὡς τοῦ ἰδιωτεύοντος καὶ φιλοξενουμένου Ἀρχιερέως, ἡ δὲ Τοποτηρητεία προϋποθέτει διοίκησιν ζώσης καὶ ἐνεργοῦ ἐπαρχίας, ἐνῶ ὁ τίτλος τοῦ Μητροπολίτου Σελευκείας κ. Βασιλείου εἶνε ὄλως προσωπικὸς ἀπονεμηθεὶς εἰς αὐτὸν τιμητικῶς. Ἡ προεδρεία τοῦ Μητροπολίτου Σελευκείας ἐπὶ προσφυγικῶν Συμβουλίῶν,

προσωρινὸν ἄλλως τε χαρακτηῖρα ἔχουσα, ἀφορᾷ ζητήματα ὑλικῶν ἀναγκῶν τῶν προσφύγων.

— Μετὰ λαμπρότητος καὶ ἐν συρροῇ ἀπείρου πλήθους ἐτελέσθη καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἢ ἐπὶ τοῦ Ἀρείφ Πάφῳ τελετὴ εἰς μνήμην τοῦ Ἀποστόλου Παύλου κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς 29 Ἰουνίου χοροστατοῦντος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου. Συμπαρίσταντο ἐκτὸς τῶν Σεβ. Συνοδικῶν καὶ οἱ παρεπιδημοῦντες ἐν Ἀθήναις Ἱεράρχαι. Ἐγκαλλε πολυάριθμος χορὸς ἱεροψαλιτῶν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ κ. Καπετανάκη καὶ τὰ μὲν ἀναγνώσματα ἀνέγνω ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἠλείας κ. Ἀντώνιος κατάλληλον δὲ λόγον ἀπήγγειλεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Μεγαλόπολεως κ. Πολύκαρπος, ἑξάρας τὴν σημασίαν τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἀπ. Παύλου. Τὴν πρωΐαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος τελέσας τὴν θεῖαν Λειτουργίαν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Παύλου ὠμίλησε πρὸς τὸ συρροῦσαν ἐκκλησίασμα, ὅπερ καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐν ἀπείρῳ εὐλαβείᾳ ἐπλήρωσε τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων.

— Ἐκ τῆς κατ' αὐτὰς δημοσιευθείσης ἐκθέσεως περὶ τῆς διαχειρίσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις ἀπὸ ἑβδομηκοντα καὶ τριῶν ἐτῶν, λειτουργοῦντος Ὁρφανοτροφείου Χατζηκλώνστα διὰ τὸ ἔτος 1925 ἀρνούμεθα τὰς ἀκολούθους πληροφορίας περὶ τῆς ζωῆς τοῦ ὠφελιμοτάτου τούτου φιλανθρωπικοῦ κενδιδρύματος :

Ὁ ἀριθμὸς τῶν τροφίμων τοῦ Ὁρφανοτροφείου κατὰ τὴν 1 Ἰαν. 1925 ἀνῆρχετο εἰς 183, κατὰ δὲ Δεκ. 1925 εἰς 200, ἐξ ὧν 84 προσφυγόπαιδες. Κατὰ τὸ ὑπόλογον ἔτος εἰσῆχθησαν νέοι τροφίμοι 40, ἀπεφοίτησαν δὲ 24, τοποθετηθέντες οἱ πλείστοι εἰς διάφορα ἐργοστάσια, ὑπὸ εὐνοϊκοὺς ὄρους· τὰ ἔσοδα τοῦ Ὁρφανοτροφείου καὶ ἐργοστασίων ἀνῆλθον εἰς δρχ. 3.155.930.60, τὰ δὲ ἔσοδα εἰς δρχ. 2.774.738.62. Τὰ δὲ ἔσοδα τοῦ Ὁρφανοτροφείου ἀνευ τῶν ἐργοστασίων ἦσαν δρχ. 2.234.914.30, τὰ δ' ἔσοδα (ἀνευ τῶν ἐργοστασίων) εἰς δρχ. 1.808.367.15, προέκυψαν ἄρα περίσσευμα 426.548.15. Κατὰ τὸ ὑπόλογον ἔτος ἡ δαπάνη ἢ ἀναλογοῦσα εἰς ἕκαστον τῶν κατὰ μέσον ὄρον 191 τροφίμων ἀνῆλθεν εἰς δρχ. 7.720 ἐτησίως ἦτοι δρχ. 21.15. ἡμερησίως. Τὸ δ' ἡμερησίον ἔξοδον τῆς τροφῆς τὸ ἀναλογοῦν εἰς ἕκαστον τῶν 212 διατωμένων ἐν τῷ ἰδρύματι κατὰ μέσον ὄρον ἀνῆλθεν εἰς δραχμὰς 7.85. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο προσετέθη ὄροφος εἰς τὸ ξυλουργεῖον καὶ ἔγιναν διάφοροι ἐπισκευαὶ ἐν αὐτῷ ἀντὶ δαπάνης δρχ. 222.735, καὶ ἰδρυθῆ ἐπὶ τῆς προσόψεως τοῦ ἰδρύματος πρατήριον ἐπίπλων καὶ ὑποδημάτων ἀντὶ δρχ. 91.402. Ἐκοιτίσθησαν ἐκ Βιέννης μουσικὰ ὄργανα ἀντὶ δρχ. 91.402. Ἐκ τῶν 200 τρο-

φίμων εἶνε ὄρφανοὶ πατρὸς μὲν καὶ μητρὸς 63 πατρὸς 129, μητρὸς 8. Ἐκ τῶν ἀποφοιτησάντων κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος τροφίμων ἦσαν 10 ξυλουργοί, 6 ὑποδηματοποιοί, 1 ράπτῃς 2 μουσικοί, εἰς ζωγράφος. Ἐν τῷ ἰδρύματι ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του μέχρι σήμερον ἐστεγάσθησαν 2.145 ὄρφανὰ κατὰ ταῦτα, ὁ τελευταῖος εἰσαχθεὶς κατὰ τὸ 1925 τροφίμος ἐνεργήσῃ ὑπὸ αὐξήοντα ἀριθμὸν 2.145.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἐν τῷ ἐν τῇ Θεολ. Σχολῇ τῆς Χαλκῆς καίσαρ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐγένετο ἡ εἰς ἀρχιερεῖα χειροτονία τοῦ ἐφηρισμένου Μητροπολίτου Σταυρουπόλεως Ἀρχιμ. κ. Πελεκάνου διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς. Τὴν χειροτονίαν ἐτέλεσαν οἱ Σεβ. Μητροπολίται Χαλκηδόνος, Νεοκαισαρείας, Ροδοπόλεως, Προύσης καὶ Ἀνέων. Κόσμος πολὺς προσῆλθεν εἰς τὴν χειροτονίαν πρὸ πάντων συμπόλιται τοῦ χειροτονηθέντος Χῖοι. Ὁ νέος Μητροπολίτης εἶνε νέος τὴν ἡλικίαν καὶ ἀπόφοιτος τῆς Θεολογ. Σχολῆς. Διεκρίθη πάντοτε διὰ τὴν ἀριτίαν μόρφωσίν του τὴν δραστηριότητα καὶ τὸν καλὸν του χαρακτήρα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Τῇ πρωτῇ τῆς 17 λήξαντος ὁ Α. Θ. Π. ὁ νέος Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Μελέτιος παρουσιάσθη ἐν μεγάλῃ πομπῇ ἐν τοῖς ἀνακτόροις ἐνώπιον τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, ὑποδεξαμένου αὐτὴν μετὰ πολλῆς τῆς προσηνείας. Ὁ Πατριάρχης προσεφώνησε τὸν ἀνακτα ἑλληνιστὶ ὡς ἀκολούθως μεταφράζοντας εἰς τὴν ἀραβικὴν τοῦ διερχομένου τῶν πατριαρχείων πρεσβυτέρου Στεφάνου.

«Σεβαστὴ Μεγαλειότης,

Ἐκλεγείς πρὸ ὀλίγου ὑπὸ τῶν χριστιανῶν τοῦ Ἑλληνορθοδόξου δόγματος τῶν κατοικούντων ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐν ὅλῃ τῇ Ἠπειρῷ τῆς Ἀφρικῆς εἰς τὸ νὰ εἶμαι πνευματικὸς αὐτῶν ἀρχηγός, θεωρῶ μεγάλην τιμὴν καὶ ἐξαιρετικὸν προνόμιον δι' αὐτοὺς καὶ δι' ἐμὲ τὸ ὅτι δύναμαι Ὑψηλῇ ἐπινεύσει νὰ υποβάλω σήμερον εἰς τὴν Ὑμετέραν Θεοφροῦρητον Μεγαλειότητα τὴν ἀφοσίωσιν ἐμοῦ καὶ τῶν χριστιανῶν μου. Ἡ Ἐκκλησία μου διάγει τὸν βίον ἐν ἡσυχίᾳ καὶ σεμνότητι ὑπὸ τὸ φιλελεύθερον σκῆπτρον τῆς Ὑμετέρας Σεπτῆς Μεγαλειότητος ἀπολαύουσα ὄλων τῶν ἀγαθῶν τῆς εὐνομίας καὶ τάξεως, γνωρισμάτων τῆς Βασιλείας Αὐτῆς. Διὰ τοῦτο καὶ ὀλοκάρδιον ἀναφέρωμεν καθ' ἡμέραν δέησιν πρὸς τὸν Ὑψιστον ὑπὲρ τῆς ὑγείας τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος καὶ τῆς Σεπτῆς Αὐτῆς Οἰκογενείας. Ὁ Θεὸς ὁ Παντοδύναμος ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων ὡς εὐλόγησῃ ἐξ Οὐρανοῦ τὸν Σεπτὸν ἡμῶν Ἀνακτα Φουὰν τὸν Αὐν, τὸν Ὑψηλό-

τατον Διάδοχον, τὸν Βασιλικὸν Οἶκον, τοὺς ἐπουργοὺς καὶ τὸν Λαὸν Αὐτοῦ. Ἀμήν». Ἀκολούθως ὁ Βασιλεὺς παρεκάλεσε τὸν Πατριάρχην νὰ καθήσῃ. Τὸν ἠὺχαρίστησε διὰ τὰς εὐχὰς του, συνεχάρη διὰ τὴν ἐκλογὴν του, ἠὺχήθη εὐδόκιμον πατριαρχεῖαν καὶ ὑπεσχέθη πᾶσαν συνδρομὴν τῆς Κυβερνήσεώς Του. Ἐπικολούθησε συνομιλία 20 λεπτῶν, μεθ' ἧς ὁ Α. Θ. Π. ἀπῆλθε. Ἐπειτα ἐπεσκέφθη τὸν Πρωθυπουργὸν Ἀντὼν πασᾶν, ὅστις ἐδέχθη αὐτὴν φιλοφρόνως.

Ἐκ τοῦ Παντάνου πληροφοροῦμεθα, ὅτι οὐκ πάντες οἱ Συροὶ ἐν Αἰγύπτῳ ὀρθόδοξοι αἰσῶσιν τῆς ψηφοφορίας κατὰ τὴν τελευταίαν πατριαρχικὴν ἐκλογὴν, διότι οἱ ἀπὸ Μινίας καὶ Λομιέττης μετέσχον αὐτῆς ἀντιπροσωπευθέντες οἱ μὲν πρῶτοι διὰ τοῦ ἐν Μινίᾳ ἱερατεύοντος πρεσβυτέρου κ. Κωνσταντίνου, οἱ δὲ δεῦτεροι διὰ τοῦ κ. Πατέρα.

Ἐν τῷ αὐτῷ «Πανταίνῳ» δημοσιεύεται ὅτι ἀνακριβῶς ἐγράφη ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ὅτι οἱ Συρορθόδοξοι δὲν μετέσχον εἰς τὴν ὑποδοχὴν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας. διότι καὶ ἐν Πόρτ Σάϊδ καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ προσῆλθον ἀντιπρόσωποι Συρορθοδόξων παροικιῶν.

Ἐξ ἄλλου ἐν τῷ ἑλληνικῷ αἰγυπτιακῷ τύπῳ ἐδημοσιεύθη ἐπίσημον ἐνακινωθὲν τῶν πατριαρχικῶν γραφείων Καΐρου, καθ' ὃ οἱ ἐκ τῆς ἐν Καΐρῳ Συρορθοδόξου παροικίας, κ. κ. Ἐμίρης Γεώργιος Λουιφάλας, Ντετζήμπ Κουσεῖρ βέη, Γιούσεφ Δουμπάνη βέη, Ἐδουάρδος Κουσεῖρ βέη δικηγόρος καὶ Γεώργιος Χούρης ἐπεσκέφθησαν τὸν Πατριάρχην καὶ ὑπέβαλον τὰ συγχαρητήρια αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ. Μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν συγχαρητηρίων καὶ τῶν πατριαρχικῶν εὐχαριστιῶν ἐπικολούθησεν ἀνεπίσημος συνομιλία ἐπὶ τῶν αἰτημάτων τῶν Συρορθοδόξων, τὰ ὅποια κατὰ παράκλησιν τοῦ Πατριάρχου ἀνέπτυξεν ὁ δικηγόρος κ. Ἐδουάρδος Κουσεῖρ βέης, ὁ Παναγιώτατος δ' ἀπαντῶν ἀνέπτυξε τὰ σημεῖα τοῦ πατριαρχικοῦ προγράμματος, τὰ σχετικὰ πρὸς τὰ αἰτήματα ταῦτα. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνομιλίας ταύτης ἐθεωρήθη ἐκατέρωθεν ἱκανοποιητικόν. Εἰς τὴν πατριαρχικὴν τράπεζαν κατὰ τὸ γεῦμα παρεκάθησαν παρακληθέντες πάντες οἱ ἀνωτέρω, πλὴν τοῦ Ἐμίρου ἀποκλίναντος τὴν πατριαρχικὴν πρόσκλησιν λόγῳ ἐπειγουσῶν ἀσχολιῶν αὐτοῦ.

Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Βαζράμ ὁ Πατριάρχης μεταβάς εἰς τὰ ἀνώτερα ὑπέβαλε τὰ συγχαρητήρια τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν βασιλέα, εὐθύς δὲ μετὰ τὴν ἐκεῖθεν ἐπάνοδον ἐτελέσθη ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Κωνσταντίνου δέησις ὑπὲρ τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας χοροστατοῦντος τοῦ Πατριάρχου πε-

ριστοιχουμένου υπό τοῦ κλήρου, καταλήξασα εἰς ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τῆς Α. Μ.

— Ἐν τῷ ναῷ τῆς μονῆς τοῦ ἁγ. Γεωργίου χοροστατοῦντος τοῦ Πατριάρχου ἐγένετο μνημόσυμος ἱερουργία ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ προκατόχου αὐτοῦ ἀειμνήστου πατριάρχου Φωτίου. Ὁ Πατριάρχης Μελέτιος ἐξεφώνησεν ἐπιμνημόσυνον λόγον, δι' οὗ ἐξῆρε τὰς ἀρετὰς τοῦ κεκοιμημένου προκατόχου του, περιεστοιχισμένος δ' ὑπὸ τοῦ κλήρου μετέβη εἰς τὸν τάφον τοῦ Φωτίου καὶ γονυπετήσας ἐδεήθη ὑπὲρ αὐτοῦ. Τρισάγιον εἶτα ἔψαλεν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου Μέμφιδος Νεκταρίου.

— Ἡ Α. Θ. Π. ὠνόμασε τὸν σεβ. μητροπ. Νουβίας κ. Νικόλαον Ἀρχιεπιγραμματέα τῶν Πατριαρχείων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐκ Μόσχας γράφουσιν ἡμῖν ὅτι, ὡς διαδίδεται, ἡ περὶ τὸν ἀειμνήστον πατριάρχην Τύχωνα «πατριαρχική» Ἐκκλησία ὠνόμασεν ἑαυτὴν «ἑλληνορθόδοξο-ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν», ἀναλαβοῦσα τὴν παλαιότεραν αὐτῆς ἐν Ρωσίᾳ κλήσιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Καθ' ἃ ἀναγράφει ὁ σερβικὸς τύπος, ἐν Κάρλοβιτς τῆς Σερβίας ἔδρα τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου Σερβίας, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας συνελθοῦσα ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Πατριάρχου εἰς ἐκτάκτους συνεδρίας ἠσχολήθη κυριώτατα περὶ τὸν καθορισμὸν τῆς στάσεως τῆς ὀρθοδόξου Σερβικῆς Ἐκκλησίας ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐπικειμένην προσυνοδικὴν συνδιάσκεψιν, ἣτις μέλλει νὰ συγκροτηθῆ πιθανῶς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Παναγ. Οἰκουμ. Πατριάρχου κ. Βασιλείου. Κατὰ τὰς σερβικὰς ἐφημερίδας, ἡ πρωτοβουλία περὶ συγκλήσεως προσυνοδικῆς συνδιάσκεψως, ὅπως αὕτη παρασκευασθῆ διὰ τὴν Οἰκουμ. Σύνοδον ζητήματα μετὰ τὴν προσήκουσαν αὐτῶν μελέτην καὶ ἐπεξεργασίαν, ἀνήκει εἰς τοὺς Σέρβους τὰχα ἱεράρχας. «Ἡ προσυνοδικὴ Συνδιάσκεψις — ἐξακολουθοῦσι τὰ σερβικὰ φύλλα — ἐπρόκειτο νὰ συγκληθῆ λίαν προσεχῶς, ἀλλὰ διάφορα περιστατικὰ παρεκώλυσαν τὴν πραγματοποίησίν της. Καὶ πρῶτον μὲν αἱ τουρκικαὶ ἀρχαὶ ἐδήλωσαν πρὸς τὸν Παναγ. Πατριάρχην Βασιλείον ὅτι δὲν θὰ ἐμποδίσωσι μὲν αὐτὸν νὰ μεταβῆ εἰς τὴν Συνδιάσκεψιν, δὲν θὰ ἐπιτρέψωσι ὅμως εἰς αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Κωνπόλιν. Δεύτερον δὲ αἱ ἑλληνικαὶ ἀρχαὶ, ἀγνωστον διατί, δὲν ἐφαίνοντο συμπαθοῦσαι πρὸς τὴν ἰδέαν συγκλήσεως τῆς Συνδιάσκεψως ἐπὶ ἑλληνικοῦ ἐδάφους. Ἐξηκριβώθη ἔξ ἄλλου ὅτι δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ μετάσχωσι τῆς Συνδιάσκεψως ἀντιπρόσωποι τῆς Ρωσικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, διότι ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ πατριαρχικοῦ τῆς Ρωσίας θρόνου σεβ. μητροπ. Πέτρος ἐξακολουθεῖ νὰ διατελῆ ἐγκάθειρκτος, ἐναντίον δὲ τῆς προσκλήσεως τῶν «ἀνακαινιστῶν», ἧτοι τῆς «συνοδικῆς» Ἐκκλησίας εἰς τὴν Συνδιάσκεψιν ἀπεφάνθησαν οἱ ἀντιπρόσωποι πασῶν τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν... Ἡ Σύνοδος τῶν ἀρχιερέων τῆς ὀρθοδόξου Σερβικῆς Ἐκκλησίας λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὰς λεπτομερείας ταύτας ἔγνω ἀπαραίτητον νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῆς ταχίστης συγκλήσεως τῆς προσυνοδικῆς Συνδιάσκεψως, ἣτις ἐπιβάλλεται ὡς ἀπολύτως ἀπαραίτητος ὑπὸ τῆς νῦν καταστάσεως τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τὴν γνώμην αὐτῆς ταύτην ἡ Σύνοδος ἀπεφάσισε νὰ ἀνακοινώσῃ πρὸς πάντας τοὺς πρωθιεράρχας καὶ προΐσταμένους τῶν κατὰ τόπους ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἐκτὸς τούτου, ἡ Σύνοδος ἐν τῇ ἀποφάσει της ἐθεώρησεν ἀναγκαίαν τὴν ἐν τῇ Συνδιάσκεψει παρουσίαν ἀντιπροσώπων τῶν Ἐκκλησιῶν Πολωνίας, Τσεχοσλοβακίας, Καραθαίρωσας, Φινλανδίας, Ἑσθονίας καὶ Ἀλβανίας, ὧν τὸ αὐτοκέφαλον οὐκ ἂν ἀνεγνωρίσθῃ ὑπὸ πάντων τῶν ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν καὶ τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν, ὡς καὶ ἀντιπροσώπων τῆς ἐν Λατβία ὀρθοδόξου Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῆς ἐν Βουλγαρίᾳ Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν ὁ πατριαρχικὸς θρόνος Κωνπόλεως θεωρεῖ ἀκόμη σχισματικὴν. Ἡ ἀπόφασις αὕτη τῆς σερβικῆς Συνόδου θὰ ἀνακοινωθῆ πρὸς τὸν Παναγ. Πατριάρχην Βασιλείον καὶ τὰς ἐνδιαφερομένας Ἐκκλησίας».

— Διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας λειτοργοῦσι μία Θεολογικὴ Σχολὴ ἐν Βελιγραδίῳ καὶ ὁ ἑκκλησ. σεμινάρια ἐν Κάρλοβιτς, Βιτωλίση, Πριζρένη, Σαράγεβο καὶ Κετίγγη. Ἐν τοῖς Σεμιναρίοις τούτοις ἐφαρμόζεται τὸ αὐτὸ πρόγραμμα σπουδῶν, συντηροῦνται δὲ ταῦτα καθ' ὀλοκληρίαν δαπάναις τοῦ κράτους. Ἐν Σερβίᾳ αἱ μοναὶ εἶνε πολυάριθμοι, ὀλίγοι ὅμως εἶνε οἱ μοναχοί. Αἱ γυναικεῖαι μοναὶ εἶνε κεναί, σκέψις δὲ γίνεται περὶ ἐπαναστάσεως αὐτῶν.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Εἰς πολλοὺς ἑλληνικοὺς ναοὺς τῆς Ἀμερικῆς ἤρξατο ἡ σύστασις μικτῶν βυζαντινῶν χορωδιῶν.

— Ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀμερικῇ ὁμογενοῦς κ. Κεχαγιᾶ ἀγορασθὲν καλλιτεχνικώτατον ἄγαλμα τοῦ γλύπτου κ. Κ. Δημητριάδου παριστᾶνον τὸν «Δισκοβόλον» ἐδωρήθη ὑπ' αὐτοῦ τῷ Δήμῳ τῆς Ν. Ὑόρκης. Τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀγάλματος, στηθέντος ἐν τῷ «Κεντρικῷ Πάρκῳ» τῆς Ν. Ὑόρκης, ἐγένοντο τῇ 21ῃ Μαΐου ἐ. ἔ. ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως καὶ

τοῦ Παναγ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Γενναδίου, ὅστις ἔλαβεν ἀπὸ τῆς ἐορτῆς τὴν ἀφορμὴν νὰ ὀμιλήσῃ περὶ τῶν ἰδεωδῶν τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, τὰ ὁποῖα σήμερον ἡ Ἀμερικὴ συνεχίζει ἐν τῷ κόσμῳ.

— Κατὰ πληροφoρίας τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» τῆς Ν. Ὑόρκης, ἀνεφάνη ἐσχάτως παράδοξός τις ὁμᾶς διατρέχουσα τὰς ἑλληνικὰς κοινότητας τῆς Ἀμερικῆς ἣτις ὑπὸ τὸ πρόσχημα «ὠργανωμένης ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας» τελεῖ μυστήρια, συναθροίζει χρήματα ὑπὲρ τῶν «σκοπῶν» τῆς καὶ διακηρύττει ὡς ἀναγκαίαν τὴν κατάργησιν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης τῆς θείας λατρείας. «Λέγεται.—καταλήγει ἡ ἐν λόγῳ ἐφημερίς—ὅτι τοὺς σκοποὺς πρὸς ἐξοβέλισιν τῆς ἑλληνικῆς καὶ ἐκ τῆς λατρείας μας ὑποθάλλει μία μικρὰ ὁμᾶς ὁμογενῶν, οἱ ὁποῖοι φρονοῦν ὅτι τίποτε τὸ ἑλληνικὸν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διασωθῇ καὶ πρέπει τὸ ταχύτερον, χάριν τῆς εὐζωίας νὰ ἐπέλθῃ ἡ τελικὴ ἀπορρόφησις καὶ ἐξαφάνισις τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἐκ τῆς λατρείας μας. Φοβούμεθα πολὺ ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν δὲν θὰ μείνῃ οὔτε λίθος ἐκ τῆς παρουσίας μορφῆς τοῦ οἰκοδομήματος, τὸ ὁποῖον διεφυλάχθη ἀκλόνητον καὶ καθ' ὅλους τοὺς μαύρους αἰῶνας τῆς τουρκικῆς καταδυναστεύσεως».

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐν Βουλγαρίᾳ τῷ 1912 ὑπῆρχον καὶ ἐπίσκοποι τοῦ λατινικοῦ δόγματος μετὰ 119 ἱερέων καὶ 81 ἐνοριῶν, ἐκ 49.146 πιστῶν, 5 σεμναρίων, 5 νοσοκομείων, 4 ὄρφανοτροφείων, 7 ἄρρεναγωγείων, 2 πρακτικῶν σχολῶν καὶ 38 ἐνοριακῶν μετὰ 7.400 μαθητῶν καὶ 350 διδασκάλων. Ἐπὶ πλεόν ἐν Βουλγαρίᾳ ἔδρων διάφορα μοναχικὰ λατινικὰ τάγματα, οἷον οἱ Ἀσσομψιονισταί, οἱ Ρεζορρεξιονισταί, οἱ Ἀδελφοὶ Μαρισταὶ κλπ. καὶ περὶ τὰ δέκα διαφορῶν κατηγοριῶν τάγματα λατινίδων καλογραιῶν, πάντα μετὰ τῶν σχολῶν, τῶν ὄρφανοτροφείων, τῶν σεμναρίων καὶ ἄλλων ἰδρυμάτων. Τῷ 1913 ἐπὶ πλεόν προσέφυγον εἰς τὴν Βουλγαρίαν προερχόμενοι ἐκ Τουρκίας 40 ὄλαι ἐνορίαὶ λατινικαὶ ἐκ 15 χιλ. πιστῶν μετὰ 65 ἱερέων καὶ 3 ἐπισκόπων.

Σήμερον τὸ ἀποστολικὸν βικαριᾶτον τῆς Σόφιας—Φιλιππουπόλεως διοικεῖται ὑπὸ βουλγάρου τὴν ἐθνικότητα ἐπισκόπου, τοῦ σεβ. Βικεντίου Πέεφ, οὗ ἡ ἐπαρχία ἀριθμεῖ 22.231 πιστοὺς τοῦ ρωμαϊκοῦ δόγματος καὶ 22 ἐκκλησίας μετὰ 40 ἱερέων κατὰ τὸ ἡμισυ καπουκίνων καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ λαϊκῶν ἰθαγενῶν ἱερέων. Τὸ βουλγαρικὸν κράτος συντηρεῖ 18 δημοτικὰ σχολεῖα κατολικά, εἰς ἃ φοιτῶσι 3.270 μαθηταί.—Ἡ Ἐπισκοπὴ Νικοπόλεως περιλαμβάνει 18.000 πιστοὺς μετὰ 16 ναῶν καὶ 20 ἱερέων, 200 δὲ

περίπου μαθηταὶ φοιτῶσιν εἰς 14 σχολεῖα δημοτικὰ ἢ ἐνοριακὰ ὑπὸ τοῦ Κράτους ἐπ' ἴσης συντηρούμενα. Οἱ τὰς δύο ταύτας ἐπαρχίας διοικούντες ἐπίσκοποι ἐξαρτῶνται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τῆς Ρώμης.

—Ὑπάρχει ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Οὐνιτικὸς κλάδος τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας μετὰ 3.700 πιστῶν κατεσπαρμένων εἰς 25 χωρία μετ' ἰσαριθμῶν ἱερέων δώδεκα εὐκτηρίων οἰκῶν. Οἱ Οὐνῖται τελοῦσιν ὑπὸ τὸν Ἐπίσκοπον Ἐπηράνιον Χάνωφ.

—Τὸ ἀγγλικὸν περιοδικὸν «Τὸ Σύμπαν» ἀναφέρει, ὅτι ἰδρύθη ἐπ' ἐσχάτων εὐρυτάτη παγκόσμιος εἰσαρχία ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις, ἣτις ὀργανώνει κομιτᾶτα ἐν ὅλῳ τῷ κατολικῷ κόσμῳ πρὸς προπαρασκευὴν τῆς ἐνώσεως μετὰ τῆς χριστιανικῆς Ἀνατολῆς. Πρὸς συγκέντρωσιν καὶ ἐναρμόνισιν τῶν διαφορῶν σχεδίων καὶ προγραμματίων ἐνώσεως ὀργανώθη κεντρικὸν συμβούλιον ἐκ 12 καρδιναλίων, ἀντιπροσωπευόντων διαφοροὺς ἐθνότητας, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Λύγουστίνου Δρος κόμητος Galen, καὶ ἄλλα δὲ κομιτᾶτα ἰδρύθησαν ἐν Γαλλίᾳ Ἰσπανίᾳ, Ὀλλανδίᾳ καὶ ἄλλαχού.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Τῇ 30 Μαΐου ἐωρτάσθη ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας ἡ ἑκατονταετηρίς τῆς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Εὐαγγελικῆς Κοινότητος, ἡ, μᾶλλον, τῶν δύο ἐν τῇ πόλει κοινοτήτων, ἐφ' ὅσον διακρίνονται ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τὴν χρῆσιν τῆς γαλλικῆς ἢ τῆς γερμανικῆς γλώσσης. Ἰδρυτῆς αὐτῶν ἐγένετο ὁ μέγας ἱεροκέρυξ Ἀδόλφος Monod. Ἡ δίγλωσσος αὕτη ἐκκλησία ἰδρύθη τῷ 1826.

Ἐπ' ἴσης καὶ ἐν Φλωρεντίᾳ ἐωρτάσθη ἡ ἑκατονταετηρίς τῆς ἐκεῖ εὐαγγελικῆς κοινότητος, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ λατρεία τελεῖται καὶ γερμανιστὶ καὶ γαλλιστὶ.

—Τὰ προτεσταντικὰ φύλλα παραπονοῦνται, ὅτι, καθ' ὃν χρόνον ὁ ἐν Ἰταλίᾳ κατολικὸς τύπος «ἐκκενοῖ χειμάρρους ὕβρεων» κατὰ παντὸς ὅ,τι εἶνε προτεσταντικόν, ὁ προτεσταντικὸς τύπος δὲν δύναται οὔτε νὰ ἀπαντήσῃ, οὔτε νὰ ἀμυνθῇ, ἐπὶ ποιῆ ἀναστολῆς τῆς ἐκδόσεως. Οὕτω π. χ. ἀναφέρεται τὸ «La Luce», ὄργανον τῆς ἐν Vaudois εὐαγγ. κοινότητος, τὸ ὁποῖον ἐπαύθη τετράκις ἐν διαστήματι ἐννέα μηνῶν, τὴν τελευταίαν δὲ φορὰν διότι ἐδημοσίευσεν βιβλιογραφικὸν ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὑμνοὶ εἰς τὴν Παρθένον Μαρίαν». Τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε ἐκ τοῦ συριακοῦ μετάφρασις εἴκοσιν ὕμνων εἰς τὴν Παρθένον πεποιημένων ὑπὸ τοῦ Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, γενομένη ὑπὸ τοῦ j. Ricciotti. Ὁ εὐαγγελικὸς τύπος ἀποδίδει τὴν τιμωρίαν τοῦ περιοδικοῦ εἰς τὸν ἐπίλογον τοῦ δημοσιεύματος σινταχθέντα ὑπὸ τοῦ κίστορος Bosio, καὶ ἔχοντα οὕτω: «Οἱ ὕμνοι οὗτοι εἰς τὴν θεοτόκον ἀπο-

δεικνύουσιν ότι κατά τὰς ἀρχὰς τοῦ δ' αἰῶνος εἰς Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας, μεγάλου κύρους ἐθεώρει τὴν Μαρίαν μετὰ πολλοῦ τοῦ σεβασμοῦ καὶ τοῦ θαυμασμοῦ ὡς τὴν μᾶλλον μεταξὺ πασῶν μακαριστῶν νεάνιδα, διότι εἶχε τὴν τιμὴν καὶ τὴν χάριν νὰ καταστῇ ἡ γηῖνη μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ. Δὲν ἐλάτρευεν ὁμως αὐτὴν, οὐδὲ ἰκέτευε, διακρίνων μάλιστα μετὰ προσοχῆς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν τῆς Μαρίας ἀπὸ τῆς θείας φύσεως τοῦ Χριστοῦ ὅ, π ἀκριβῶς καὶ ἡμεῖς οἱ εὐαγγελικοὶ χριστιανοὶ πιστεύομεν.

— Τὸ μέγα Συμβούλιον τοῦ Tassin ἐψήφισε νόμον περὶ χοροῦ. Κατὰ τὸν νόμον τοῦτον ἄδεια διὰ χοροῦς θὰ παρέχεται εἰς ὠρισμένας μόνον χρονικὰς περιόδους. Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος νέων ἡλικίας κατωτέρας τῶν 16 ἐτῶν εἰς τὰ χορευτικὰ κέντρα. Αἱ νεάνιδες 16—20 ἐτῶν δύνανται νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὰς χορευτικὰς αἰθούσας μόνον ἐὰν συνοδεύονται ὑπὸ τῶν γονέων των.

ΔΙΑΦΟΡΑ

67,000 ἔθνικοι φοιτηταὶ παρακολουθοῦσι μαθήματα ἐν 17 Πανεπιστημίους τῶν Ἰνδιῶν. Τῶν πανεπιστημίων τούτων δύο εἶνε μουσουλμανικὰ καὶ ἓν κατολικόν.

— Ἐν Ἰαπωνίᾳ ὑπάρχουν 32 Πανεπιστήμια. Τούτων τὰ ἐν Τόκιο, Βασέντα, Κερῶ καὶ Κιότῳ ἀριθμοῦν ὑπὲρ τοὺς 2500 φοιτητάς.

— Ἐν Ἰαπωνίᾳ τῷ 1922 ἐξεδόθησαν 13,081 βιβλία, τακτικῶς δ' ἐκδίδονται 4.562 ἡμερηίδες καὶ περιοδικά.

— Ἐν Κίνα ὑπάρχουν δύο πανεπιστήμια προτεσταντικά, πρὸ τινων δὲ μηνῶν ἰδρύθη κινεζικὸν σοβιετικὸν πανεπιστήμιον ἐν Μόσχᾳ.

— Τὸ Ἰσλάμ ἀριθμεῖ περὶ τὰ 250 ἑκατομ. πιστούς, φέρεται δὲ προοδεῦον σημαντικῶς ἐν Ἰνδίας καὶ Ἀφρικῇ.

— Τῷ 1925 τὸ ἱεραποστολικὸν προτεσταντικὸν προσωπικὸν καὶ οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐκχριστιανισθέντες ἐν Κίνα ἀνῆρχετο εἰς 34.641 άτομα. Ἐν Κογκὸ τῷ 1923 ὑπῆρχον 700 πάστορες. Ἐν δ' Ἀφρικῇ λειτουργοῦσι 85 νοσοκομεῖα, καὶ ἐν Κίνῃ 323, ἅπαντα ἰδρυθέντα ὑπὸ προτεσταντῶν ἱεραποστόλων.

— Ἡ «World's Student Christian Federation» τῷ 1920 ἠρτίθμει 200,000 μέλη, φοιτητάς καὶ καθηγητάς, 2.500 συνδέσμους, 467 γραμματείας καὶ 100 Club Houses. Ἐξέδωκε 5.000 βιβλία ἐπὶ ζητημάτων ἱεραποστολικῶν. Ὑπὲρ τὰς 11.000 ἐξ αὐτῶν εἶχον μεταβῆ πρὸς δρᾶσιν εἰς χώρας ἔθνικὰς—εἰδωλολατρικὰς. Τῷ 1922 ἠδυνήθη νὰ ὀργανώσῃ ἐν Πεκίνοφ συνέδριον πρὸς ἐξέτασιν τοῦ «ρόλου» τοῦ Χριστοῦ

εἰς τὴν ἀνάπλασιν τοῦ κόσμου. Τοῦ συνεδρίου τούτου μετέσχον 27 ἀντιπρόσωποι ξένων ἔθνῶν καὶ 800 φοιτηταὶ κινέζοι, ἀντιπροσωπεύοντες 25,000 Κινέζους ἀνήκοντας εἰς τὸ σωματεῖον.

— Ἐν Κοπεγχάγη αἱ ἀρχαὶ ἔθεσαν ὑπὸ κράτησιν τὸν μεθοδιστὴν ἐπίσκοπον Μπάστ, προϊστάμενον τῶν ἐν Δανία, Σκανδιναυκίσι καὶ παραβαλτικίσι κράτεσι μεθοδιστῶν, διότι ἐδαπάνησεν ὑπὲρ τὰ τέσσαρα ἑκατομμύρια δανικῶν κορωνῶν, ἀνηκουσῶν εἰς τὰς μεθοδιστικὰς κοινότητας.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Συνοπτικὴ κατάστασις ἀπολογισμοῦ

Ἀσύλου Ἁγίου Ἀνδρέου χρήσεως 1925

Ἔσοδα

1 Ὑπὸν ταμείου 1)1)25	46.677,25	
2 Ἐπιχορηγήσεις Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθ.	14.000,—	
3 Ἐκ περιφορὰς δίσκων ἑκκλησίας Ἀγ. Ἀνδρέου καὶ ἐξ ἐργασίας τῶν τροφίμων	10.700,05	
4 Συνδρομαὶ τακτικαὶ καὶ ἑκτακτοὶ διαφόρων ιδιωτῶν καὶ καστημάτων	14.689,90	
5 Ἐκ δωθεῖσης ἑορτῆς ἐν τῷ Ἐθνικῷ κήπῳ	12.525,—	
6 Τόκος Τραπε. Βιομηχανίας Ὑπὸν εἰσφορῶν παλ. χρήσεως	103,55	98.695,75
		<u>72.589,75</u>
		171.285,50

Ἔξοδα

1 Γενικά ἔξοδα:

Μισθοὶ ἡμερομίσθια προσωπικοῦ καὶ ἐργατριῶν, σιτισμὸς 65 ἄρφανῶν, Γραφ. ἔλη, Σχολικὰ βιβλία, Μεταφορικὰ ὄργανα, 95.540,55

2 Ἀκινήτοποιημένον Ἐνεργητικόν.

Ὑλικά καὶ προϊόντα ἐργοστασίου. 14.529,25

Μηχα. καὶ Ἀργαλ. π. χρ. 23.781,15

Ἐγκαταστάσεις > > 25.820,45

Ἐπιπλα καὶ Σκεύη > > 9.600,90 73731,75 169.272,30

Ὑπὸν Ταμίου 31)12)25 2013,20

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1)7)26 171.286,50

Ὁ Λογιστὴς
Δ. Κυριακίδης

NEA BIBLIA

Ἀλεξάνδρου Μωραϊτίδου, Μὲ τοῦ βορηᾶ τὰ κῦματα. Ταξείδια, περιγραφαί, ἐντυπώσεις. Ἅγιον Ὅρος. Μετὰ πολλῶν εἰκόνων. Ἐν Ἀθήναις (Ν. Σιδέρης, ὁδ. Σταδίου 46) 1925,

Τοῦ αὐτοῦ : Ἀκολουθία πανηγυρική τοῦ ἁγίου ἐν-ξου προφήτου Ἐλισαίου μετὰ παρακλητικοῦ κανόνος. Ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐν Ἀθήναις (Ν. Σιδέρης) 1925.

(Δ. Ι. Κουῖμουτσοπούλου), Ἡ κρίσιμος ὥρα.

Μελέτη διὰ τοὺς νέους. Ἐν Ἀθήναις 1926 (ἔκδ. β΄.)

Ἰωάννου Α. Παπαδοπούλου, Στοιχειώδης ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Ἠθικὴ. Ἐν Ἀθήναις 1926

Μητροπολίτου Καλαβρυτίων καὶ Αἰγιαλείας Τιμοθέου, Περιστατικά ψυχολογήματα, ἠθογραφικὰ καὶ εἰκόνες. Ἀθήναι 1926.

Μ. Τριανταφυλλίδη, Δημοτικισμός. Ἀθήναι 1926.

Δημητρίου Σίμου Μπαλάνου, τακτικῷ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Ἡ Πολιορκία καὶ ἡ Ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου. Λόγος ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ «Παρονασῶν» ἐντολῇ τῆς ἐφορείας τοῦ τῆ 24 Ἀπριλ. 1926 ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκατοστῆς ἐπετείου τῆς ἔξοδου τοῦ Μεσολογγίου. Ἀθήναι 1926.

Ἐκθεσις τῆς διαχειρίσεως τοῦ Ὁρφανοτροφείου Γεωργίου καὶ Αἰκατερίνης Χατζηκώστα διὰ τὸ ἔτος 1925. Ἀθήναι 1926.

Σπυρίδωνος Μηλιαράκη, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Αἱ ψυχικαὶ ιδιότητες τῶν ζώων. Ἀθήναι, 1926.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἱερᾶς Μονῆς Μακρομάλλης προκηρτίζει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν, ἐκποιήσεως τριάκοντα [30] γεγρακῶτα αἰγίδια ἐκ τοῦ ποιμνίου τῆς Μονῆς. — Ἡ δημοπρᾶσία ἐνεργηθήσεται ἐν Ψαχνοῖς ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τῆ 18 Ἰουλίου 1926 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ 10-12 τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Γ. Ζατιάδου, ἢ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ ἐνὸς μέλους Ἡγῳλίου ὡς καὶ τοῦ Ἀρχιεπ. Ἐπιτρόπου. — Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἡμῶν ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς Ἐν Μονῇ Μακρομάλλης τῆ 28 Ἰουνίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆ ἐν Μυτιλήνῃ Ἱερᾶς Μονῆς τῷ «Υψηλοῦ» διακηρτίζει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν 150 ὄκ. προβατοερίων συμφώνως τοῖς ὄροις τῆς διακηρύξεως, κατατεθειμένης ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρᾶσία ἐνεργηθήσεται ἐν Σιγρίῳ τῆν 4ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἐρεσοῦ, καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου». Ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ Ὑψηλοῦ τῆ 18η Ἰουνίου 1926.

Ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως τὰ κάτωθι προϊόντα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Ἀντωνίου Δεμεράδων [Ἐλασσῶνος]. 1] 12 δώδεκα ἄμνοι, 2] δέκα 10 παλαιὰ πρόβατα, 3] 10 δέκα κριοί, 4] πέντε 5 αἰγες, 5] ὄκτω 8 ἐρίφια, 6] ἐννευήκοντα 90 ὀκάδες πρόβεια μαλλία, 7] καὶ μία παλαιὰ ἀγέλας. Ἡ δημοπρᾶσία γενήσεται τῆν 19ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγίου Ἀντωνίου Δεμεράδων τῆ 3η Ἰουνίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιάς προκηρτίζει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκποιήσεως τῆς κόπρου τῶν ποιμνιοστασιῶν τῶν λειβαδίων «Νηὲς καὶ Κελέρια» τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενιάς, συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις ταυταριθμοῦ συγγραφῆς, ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται ἐντε τῷ γραφεῖῳ τοῦ Συμβολαιογραφοῦντος Εἰρηνοδίκου Ἀχιλλεῖου καὶ τῆς Μονῆς Ξενιάς. Ἡ δημοπρᾶσία ἐνεργηθήσεται ἐν Σούρπῃ τῆ 4η Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέρα Κυριακὴ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἀπὸ τῆς 10ης μέχρι τῆς 12ης ὥρας τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογραφοῦντος Εἰρηνοδίκου Ἀχιλλεῖου ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται τὸ ποσὸν δραχ. 3000 διὰ τὴν κόπρον τοῦ λειβαδίου Νηὲς καὶ δραχ. 1800 τοῦ λειβαδίου Κελέρια. Ἴνα γίνῃ τις δεκτὸς εἰς τὴν προκειμένην δημοπρασίαν δεόν νὰ παρουσιάσῃ ἀπόδειξιν ὅτι κατέβαλε δι' ἐγγυοδοσίαν ἐν δημοσίῳ Ταμείῳ ἢ ἐν τῷ Καταστήματι ἢ Ὑποκαταστήματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἢ νὰ καταθέσῃ εἰς τοὺς διενεργούντας τὴν δημοπρασίαν ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ἡμισυ τῆς ἀξίας τῆς κόπρου, ἄλλως εἶνε ἀπαράδεκτος, ὡς ἀπαράδεκτος τυγχάνει καὶ πάσα δι' ἀναφορὰς προσφορὰ ἀνευ ἐγγυοδοσίας. Ἐν Ἱ. Μονῇ Ξενιάς τῆ 18η Ἰουνίου 1926

Τὸ Ἡγῳλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ὀσίου Λουκά, προκηρτίζει ὅτι ἐκτίθεται εἰς μονοετὴ πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνοικιάσεως τὸ βόσκημα τῆς ἄνω Μονῆς «Κώρως» ἐνεργηθησομένην ἐν Ἀραχώβῃ τῆν 18ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἐνώπιον τοῦ ἐκεῖ Συμβολαιογράφου. Ἐν τῇ Μονῇ Ὀσίου Λουκά 25 Ἰουνίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Σίφνῳ Ἱερᾶς Μονῆς Βρύσεως Διακηρτίζει ὅτι, ἐκτίθῃσιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὰ κάτωθι κτήματα μὲ ἀπαντα τὰ ἔξοδα εἰς βάρος τοῦ ἐνοικιαστοῦ. 1] Ἀγρός εἰς θέσιν Πελιάδου. 2] Ἀγρός εἰς θέσιν Ἀγίας Παρασκευῆς Ποθητοῦ. 3] Ἀγρόκηπος εἰς θέσιν Ἀποκοφτοῦ 4] εἰς θέσιν Ἀγίους Ἀναργύρους. 5] Ἀπαντα τὰ τμήματα εἰς θέσιν Σκάφη, διὰ μίαν τετραετίαν. Ἡ δημοπρᾶσία ἐνεργηθήσεται τῆν 18ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 9η—12. π. μ. ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Σίφνου κ. Ἀντωνίου Κανακάρη ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ. Ὅθεν οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσιν δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ἐν τῇ ἐν Σίφνῳ Ἱερᾷ Μονῇ Βρύσεως τῆ 16 Ἰουνίου 1926

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἱερᾶς Μονῆς Μακρομάλλης Προκηρτίζει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκτέλεσις ἀναγκαίων ἐπισκευῶν τῶν κελῶν τῆς εἰρημένης Μονῆς συμφώνως τῷ ἐγκεκριμένῳ προϋπολογισμῷ δαπάνης ἐκ δραχ. ἑξ. χιλιάδων πεντακοσίων (6500) ἢ δημοπρᾶσία ἐνεργηθήσεται ἐν Χαλκίδι τῆν 14 Ἰουλίου 1926 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Γ. Ἀποστολίδου ἢ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσιν δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἡμῶν ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Μονῇ Μακρομάλλης τῆ 21 Ἰουνίου 1926.

Τύποις «Φοίνικος» Σταδίου 38 Ἀθήναι